

„БЪЛГАРИЯ“ излиза въ сръб-
да и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
вънъ отъ Цариградъ 200 гр.
каймо или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята надписватъ ся
до Драгана Цанкова.
Лицата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникъ
Нищо не ся плаща за какво
то ся вѣсти въ „България“.

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата. — Въ Търново у г-на П. Кисимова, въ Шуменъ у г-на Митко Рачева, въ Габрово у г-на Ил. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтано К. въ Ески-Загра у г-на Х. Г. Славнова, въ Калояръ у г-на Х. И. Х. Дикова, въ Сливенъ у г-на Г. Дикова, въ Илѣвци у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Маринова, въ Ямболъ у г-на Георги Маринова, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стойкова, въ Котелъ у г-на Сав. Диноски, въ Джузѣ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Савоковъ у г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хаскоу у г-на Христофору Чорбаджи, въ Ловицъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Сопотъ у г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиевъ у г-на Мишля Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчоглу, въ Русе у г-на Петра Златкова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Иорѣла у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровича, въ Варна у г-на Бр. Георгиевича, въ Буковина у г-на Иванча Минчова, въ Тула у г-на Г. Д. Карловски, въ Измайлъ у г-на Шопова.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Въпросъ—Католикъ ли е Г. Бурмовъ или православенъ?

Отговоръ—Той е католикъ и православиенъ споредъ както ся препита отъ пжптъ си или отъ здравіятъ си разумъ.

—0—

Въ послѣдніятъ си брой ний доказахме на нашити читатели че Г. Бурмовъ е и поганинъ и християнинъ: християнинъ отъ рождението, поганинъ отъ възпитанието.

Въ селото му три пати го потопили въ водата. Нъ на Кіевъ го прекръстили както едно врѣмя Юліанъ отстъпникътъ ся изми отъ знакови на кръщеніето си. Това ся нарича *Тороболъ*; и ето какъ трѣба да сѣ го правили врѣхъ Г. Бурмова:

Първо ископаватъ единъ трапъ въ когото спускатъ новіятъ поганинъ. На устата на той трапъ турятъ единъ пармаклѣкъ. Врѣхъ той пармаклѣкъ жрецътъ туря единъ два бивола и ги закала. Кръвта имъ тече и попрѣскова оногова който е въ трапътъ по главата, по лицето, по языкътъ, по дрехити и по сичкити чѣсти на тѣлото.

Благодарения на таа жертва която Кіевскити професори сѣ направили за Г. бурмова, той послѣдніятъ е днесъ поганинъ. Нъ той не е поганинъ варваринъ, главно както оныя които ся покланятъ на половеци, на кучетата, на кокошкити, на слънцето, на змѣити, на червеніятъ лукъ.....Г. бурмовъ е ги-

здавъ, питоменъ поганинъ както сичкити членове на Аріанската секта.

Нъ защо Г. бурмовъ е предпочелъ тоя послѣдніятъ видъ отъ първиятъ? Първо може да ся каже че г. бурмовъ има дарба за богословіята и за такива дарби трѣбва единъ видъ поганство което да може да ся слѣй съ християнството, както трѣба и единъ видъ православие което да може да слѣе съ католицизмътъ. Нъ чини ни ся че главната причина дѣто г. бурмовъ е избралъ единътъ видъ а не другіятъ е че Аріанъ наричаше промѣненого си поганство *православіе*.

Единъ писателъ забѣлязва че отъ Аріанъ насамъ сичкити ереси иматъ за думата православіе една любовь толко по голѣма, колкото отвращеніе и умраза иматъ за думата католикъ. Прочее сичкити ереси имаха за основа на прѣотиво християнската си доктрина едно отказваніе малко много непосредствено, малко много формално на божеството Исусъ Христово.

Слѣдователно чудно ли е дѣто г-нь бурмовъ който отказва съ Аріанъ еднородството на стца и сына предпочита днесъ съ Аріанъ думата православенъ отъ думата католикъ!

Нашити българи знаятъ че Никейскіятъ вселенски съборъ ся отвори прѣтивъ Аріанъ. Прочее както г. бурмовъ може да ся увѣри като прочете въ кормачіето канонити на Никейскіятъ събо-

ръ, св. отци употребяватъ сѣкога, било въ символътъ, било въ канонити които направиха думата католически. Прѣдъ тѣхкити очи истинното исусъ христово поученіе е поученіето на католическата църква, а поученіето което тѣ анатематисаха, поученіе което г. бурмовъ днесъ исповѣдва, е *православното* поученіе на Аріанъ.

Нъ колкото и православенъ католикъ и да бѣше Аріанъ, той не можя никога да забрави съвѣстѣмъ католическото поученіе, нито сличи съвѣстѣмъ знакови на кръщеніето си. Исторіята дорѣ ни научава че ако, вмѣсто да възведѣтъ Атанаса велики на Александрийското сѣдалище, бѣха възвели Аріанъ, тоя послѣдніятъ никога не бы станалъ православенъ.

Прочее Аріанъ паметри че католицизмътъ былъ лъжовна вѣра, и папити св. Силивестрій и св. Юлій лъжовни папи; нъ само, когато народътъ въ Александрія и папити не го рачиха за католически патриархъ.

Същото бѣше и за голѣмѣятъ свати Фотій! додѣ той ся надѣваше че папа Никола ще го избере католически патриархъ въ ц-градъ, той земаше това наименование. Нека кажимъ повече, той не пренебрежи никое отъ тия злодѣйства отъ които само едно е довольно да направи прочутъ кой да е злодѣецъ; нъ когато видѣ че нѣма средство

за да стане католически патрик, той тогава ся нарече православенъ.

Православието на Г. бурмова по искрено ли е отъ Аріевото на когото исповѣдва учението, и отъ Фотіевото на когото противоположната дързост го въсхищава? Ний не го върваме и си имаме добри причини. О! ако бурмовъ бѣше увѣренъ че папа Піа IX ще го направи патрик на българети, да видишъ какъвъ добръ католикъ ще стане...

Безъ съмнѣніе като пѣкой чете сичко което г. бурмовъ е писалъ противъ папишашити, ще го сѣка голѣмъ противникъ на католицизмътъ и ревностенъ православенъ. Нѣ както сичко което писа въ 4 Лѣ на тѣсгодишните книжици противъ грѣшити не доказва че не е православенъ, тѣй сѣщо не възможно е да ся заключи отъ сичко което писа противъ папишашити че не е католикъ.

Защото отъ голѣмти фрази и отъ голѣмти думи вътрѣшнити, мысли и върване на човѣка сѣ не познаватъ.

Да, голѣмти православни пѣсни, голѣмти театрални кѣченія които сѣкога сме забѣлежавали въ фразити на г. бурмова когато е писалъ, било прѣтивъ насъ било противъ грѣшити, ни ся видѣха сѣкога подозрителни. Отъ сичкити тѣя пѣсни, отъ сичкити тѣя кѣченія, отъ сичкити тѣя голѣми думи, останало ни е безъ съмнѣніе доказателството, че г. бурмовъ сѣ полелъ съ много биволска крѣвъ по второто му кръщеніе. Нѣ това е сичкото, повече не.

Отъ друга страна, ако панството бѣше толко уразно колкото г. бурмовъ ся прави да го върва, какъ ни повика да сѣднимъ при него въ балъ-капанъ! какъ ни поговори той първо толко прѣтелски? Какъ щеше да ни покаже толко дълбоката си скѣрбъ че не ни разумѣлъ?

Вмѣсто да ни вика да сѣднемъ да ни отговаря.....г. бурмовъ трѣбаше да бѣга отъ насъ, и дору, нека го кажемъ, той трѣбаше да иди да земе *Абтестъ*.

Нѣ зель ли е *абтестъ*? И единъ само, бѣше ли доста? То ся знай единъ абтестъ не стигаеше за да очисти мръсотити които г. Бурмовъ е зель отъ насъ. Ний искаме да кажимъ абтестъ съ водата на една джамія; защото, твърдѣ е явно че единъ абтестъ съ пламакътъ на священникътъ іерусалимски нуръ доволенъ е за да омый една такава мръсотія.

Нека подложимъ че г. Бурмовъ е зель единъ абтестъ съ священникътъ нуръ защото е стоялъ съ единъ папишашинъ и защото тоя папишашинъ го е глѣдалъ, такъвъ единъ абтестъ ще ли е доволенъ да измый мръсотити които сѣ прилепили у него като говори както пѣкой капуцинъ въ 4 Но на книжицити?!!!

Слѣдъ като забѣлежи една неточность въ словото на г. Кара Теодори г. Бурмовъ казва, стр. 164: «Това не е православна мысль. Тука не говори човѣкъ съ чувства, внушаеми отъ истинный духъ на християнството и отъ учението на *православно-католическата църква*».

Православно-католическата църква! че папишашити не наричатъ ли тѣй църквата си! Цели Критянити (Гиритлини) прегърнаха преди малко върата на православно католическата църква?! Занисътъ когото капуцинътъ давалъ да подписватъ новити католици, и отъ когото Византисъ ни даде единъ преписъ папишашката църква не е ли нарѣчена *православно-католическа*!?

Вмѣсто да е само католикъ, г. Бурмовъ да не бѣше и капуцинъ!! Какъ да употребява Г. Бурмовъ думата католическа? Нека бжде думата православенъ, тая дума която сичкити секти сѣ си сѣкога давали, както го глѣдаме въ церковната исторія. Нѣ думата католическа! тая дума отъ която козината на московити толко настрѣхнува щото я махнаха отъ символътъ! една такава дума да ся употреби както папишашити

я употребяватъ! да ся прилепи при думата православенъ както капуцинътъ!! о чудо! о капуцине!!

Я! какво! г. Бурмовъ ни казваше предъ нашити Българи въ Балкананъ че грѣшити пѣмали вече истинното православие! че истинното православие сѣ намирало само въ Руссія! че русскіятъ народъ (наедно, то ся знай, съ духоборцити, старѣвѣрити, расколницити ...), е единственыйтъ православенъ народъ!

И при това, его сжичатъ този Бурмовъ, този чистъ православенъ, за да покажи чистата си православна църква, употребява папишашката дума отъ която козината на С. Петербургскыи синодъ толко настрѣхнува щото не можатъ да я търпятъ въ символътъ и я отгласкатъ като мръсотія!!!

Нѣ има повече. Русекити православни ще намѣратъ ли думата *католическа* по на добро мѣсто въ книжицити нежели въ символътъ?! Предъ очити на кievскити богослови, г. Бурмовъ е по способенъ отъ св. Никейски отци за да употреби думата католическа.

Безъ съмнѣніе, г. Бурмовъ е злѣ хесапиль; и ний сме длѣжни да му предръчемъ много наскарбително нещо отъ страна на чистити русски православни. Защото какъ да подложимъ, какъ да върваме, какъ да мислимъ че г. Бурмовъ ще наложи силата си на старити си професори, кievскити богослови?

Особито какъ да върваме че дванайсатъ св. отци които съставятъ святіятъ петербурски синодъ, ще почитятъ Книжицити на нашата книжовна община повече отъ колкото почетоха символътъ на дванайсатъ апостоли Христови и на 388-тъ отци Никейски? за да урѣжда г. Бурмовъ Книжицити, треба ли да махнатъ символътъ?

Г. Бурмовъ ни казваше предъ нашити Българи въ Балъ капанъ че

гръцкити изгубили истинното православіе. Обаче, ако и да не обичаме и ний, гръцкити, както г. Бурмовъ не ги обича, баремъ нашето непріятелство къмъ тяхъ не ни заслѣпява до толко щото да не имъ отдадемъ правда колкото пъти я заслужаватъ.

Прочее, споредъ насъ, най православніятъ е оици който почита подобрь върваніето което вселенскити събори сж наредили; и като отказватъ происхожденіето на св. духа, руссити и гръцкити ако и да отказватъ единосжніето на отца и сына и ако и да ся отстраняватъ отъ главната точка на христіанското поученіе което никейскити отци сж изложили противъ Аріянити, обаче е истинно че гръцкити не сж променили, както руссити думпги на символътъ въ членѣтъ относително за пркъвата.

Нека пристапчимъ сичко което до сега рѣкохме. Г. Бурмовъ ни каза предъ нашити Българе че чистото православіе было у Руссити.

Днесъ ни казва че не было у руссити, нъ у православнокатолицити, съ други думи у папашащити.

Треба да заключимъ отъ това че г. Бурмовъ е всточенъ православенъ когато ся допита отъ пѣптъ си, както святогорскити калугери, а е православно католикъ когато говори споредъ заравіятъ си разумъ.

Тѣй прочее, е православенъ когато мисли, очиги втрещани въ пѣптъ му нъ е католикъ когато ся събуди и когато набута здравіятъ си разумъ.

(слѣдува)

—0—0—

Къмъ високото правителство на държавиятъ нашъ Девлетъ.

ПОКОРНА И СМІРЕНА ЖЯЛБА

Мы долоподписаннити жители на Търновскія санджакъ отъ града Габрово съ казаата, зѣриѣишій подданици на високата Порта, спешимъ днесъ предварително чрезъ настоящето наше смиренено прошеніе да изразимъ съ благодареніе благоразумнити си чувства пре-

дъ Ч. царско правителство за безкрайнити добрини, което ежедневно излиза къмъ насъ хрістіанитѣ (Българскаго народа) като са гръжги непрестанно за благодѣнствіето и тишината върнихъ своихъ подданиковъ и съ отворена врата приема на сѣкой родъ и въражлозаніята, гдѣто и мы раби ваши смѣло ся представлями да увѣдомимъ ч. правителство, какъ са научиваме че тѣзи дни въ градъ Търновъ са направили тайно единъ мазаръ (ушъ отъ казити на санджака) безъ извѣстіето на народа който край друга една жялба са и той подписали и съ нашиги мехури съ мехурити на други казали, и са далъ отъ едно лице на валіята, ушъ че нѣкой си хрістіанинъ отъ тукашнія санджакъ представилъ съ клевети въ Ц-градъ на славното правителство могапръ работа върху нѣкой лица тукашни.

При това юще рекло са въ реченія махзаръ, чи отъ сега пататъкъ като ся появи нѣкой отъ казата на В. Порта или за зло или за добро да сж не слуша. Ми обаче нито отъ едното нито отъ другото хаберь имамы. Слѣдователно лжливъ е горѣрѣченныи махзаръ, понеже тайно и съ измама е правенъ и ний си имаме за обще народенъ представитель въ Ц-градъ Н. благородіе Г-на Х. Николи Минчоглу който е довѣренъ съ викилиаме отъ насъ (вашиги раби) съ мазбата отъ мѣстнія Ц. мезлишъ и на него само имае на сѣко нѣщо, и за гражданскити и за народнити ни работи предъ честното правителство, полномощенъ ходатай имаме Н. благородіе предъ В. Порта още и за отдѣленіето на народната наша іерархія отъ гръцката патрикана, която вече ний не познаваме, освѣнь Българската въ Ц-градъ церква.

Заради туй предаваме сж сицица мал и велики съ имотъ и чада на славното царско правителство и покорно са молимъ ако са е явилъ рѣченія махзаръ (съ който е лжгълъ и валіята) нека благоволіи високото правителство да вни-

кни и распита добръ за това, и ще познай страданіята на народа отъ гдѣ става, които ще мислимъ да сж най противни на високата поля и праведниги закони на тишайшія миролюбивѣишій, милостивій и благодѣтелныи нашъ царь СУЛТАНЪ АБДУЛЬ МЕДЖИДЪ ефенди нашъ, когото всевышній да запазва и покроя яко зѣница ока отъ всякаго врага и сопостата, дондеже Луна на небеси пребиваетъ и да утвърждава царскія му скиптръ непобѣдимъ во вѣки вѣковъ!!!

Раби смиренѣишій и въриѣишій подданици на високата Порта.

Жители Габровски съ казаата.

Габрово 10 Маія 1860.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАОТИ.

Цариградъ.

Маія 31/12 Юнія.

Новинити които приехме отъ България сж до 25 Маія.

Думахме миналата седмица че Казанлъчяни спятъ. Напротивъ, тѣ не спѣли; нъ ся правили на заспани и вчерашніятъ ушъ заспалъ си отворп очиги.

Прочее отъ тоя градъ ни пишеть, 24 Маія; Г. Д. Цанковъ, тука вече Българити сж довѣриха че не си былъ папашащия, както ви злослови фанариотинтъ издателя, нъ чистъ сынъ на България. Извѣстіята ви, телеграфическити ви депеши расклатиха толко силно чувствата на нашиги съотечественници, щото на денътъ на св. Константина и Елена, имато на фанариотскія еретики Григора ся пехвърли изъ нашиги православни църкви и си намѣсти пречестното имя на чудолубивѣишій ни баша, Н. Н. В. Султанъ Абдулъ Меджидъ, нашиятъ господаръ, на когото сме най върип.

Чувствителни сме отъ твърдѣ ласкателнити комплименти които съдружаватъ тая новина, комплименти които ни доказватъ дѣ сж были духовети преди 5—6 мѣсяци.

Истинно е да опишимъ радостъта която е разигравала сичкити сърца въ Казанлъкъ.

Приключеніето я добръ доказва, и сѣкой членъ Българинъ треба да ся осѣти.

Нашиги съотечественници въ Енизаара извършили сжщото както Казанлъчяни и както сички

ти градове които до сега забъдехме. На 11 Маия, по великобългарското тържество на празникът св. Кирила и Методия, името на търновския фанариотин Григора сгисхвърлило от общити молитви и ся намѣстило съ името на Н. В. Султанътъ.

Слѣдъ божествената служба, водосвѣтъ станало въ училището и учителътъ г. А. Богдановъ казалъ слово съ което подбуждалъ гражданити да бѣдѣтъ по ревнителн къмъ ученіето и да ся стараятъ съкога за добротото състояніе на училището.

Едно друго обстоятелство, станало въ тоя празникъ, е достойно за внимание. Исхвърлянето на Григоровото имя станало предметъ на разговорити между Българи потомани. Мнозина отъ тѣя послѣднати като видѣли тържеството были любопытни да научатъ причината. Нѣ особито дългоденственната пѣснь на Н. В. ги турила въ любопытство; и, когато нашии съотечественици имъ дарали изясненія върхъ нея, тѣ захваляли и ся радвали. Други, по простити, сж съмнѣвали какво ще бѣде това дългоденствие и мисляли да не е иѣщо противно.

Иъ, прилага дописникътъ, ний ся растушавамъ само съ спокойствіето на съвѣстѣта си, че изпълняваме свой дългъ и като християни, и като Българи, и като вѣрни подданици Султанови.

Ръкоплещимъ предъ тѣя съединителни чувства които свързватъ двѣти народности които сжществуватъ между жителити отъ двѣти вѣри. Това потвърждава доста приятелскии ии сношенія които, подъ сжщиятъ скиптръ, имаме по между си.

Дописникътъ отъ Железникъ ни увѣрява по довѣріето на единъ пѣтникъ, търновскіятъ Григоръ ся исниталъ да играй съ Железничяни новъ дюжъ за свои ти грабежи. Той ся мѣчилъ чрезъ свои пѣкои агентинъ въ Елѣрне да извади емирнаме отъ пашата, съ което чрезъ Сливнянскіятъ канмакаминъ да подѣйствува за сполучаваніето на разбойническата си цѣль. Не знаимъ тоя фанариотинъ до колко ще сполучи и съ това емирнаме; което сме увѣрени е, че то ще има шастіето на омакъ годишното мектуби сѣме.

Отъ друга страна, ний не дожимъ да вѣрваме че чиновниците на Н. В. сж възприели една такава роль що то да служатъ разбойнически ти интереси на фанариотити. Тѣ не искатъ никакъ царската рая да ся притеснява и събѣща отъ гледи рѣцѣ, и въ двенити обстоятелства, кога то нашии Българи вече отгласаха тѣя сръбролю-

бни, ний глѣдаме тая постѣпка на фанариотинъ като напуста и вѣтъ отъ здравіятъ разумъ. Краятъ ще ни кажи сичко.

Имаме предъ очѣ си подробности които сѣдружили исхвърляніе то на Григоровото имя въ Железникъ, и едно съгласитено писмо подписано отъ повече отъ сто граждани.

Сѣдържаніе то на това писмо е отъ найинтереснати. Железничяни ся изражаватъ първо признателността къмъ Н. И. Величество, който не ще презрѣ покорнити имъ прошенія, нъ скоро ще изпълни праведното имъ това желаніе. Тѣ сж споразумѣватъ съгласно и еднодушно да ся откажватъ вече единъ пѣтъ за съкога отъ сякое сношеніе черковно или общенародно съ митрополита, Търновскіятъ фанариотинъ Григора; сѣдвотелно ся истръгиватъ и отъ грѣцката патрикана въ Цариградъ, на кои то тежкото яго е до сега тежело върху насъ и не и припознаватъ вече, а отъ сега латѣкъкъ припознаватъ за черковенъ началникъ Г. Иларіона Български. За това сжщеници ти на сичкити ний църкви сж убѣдени и сж длѣжни да ся съобразятъ съ желаніе то на народътъ.

За да не сжществуватъ най малко сношеніе между Григора и тѣхъ, Железничяни обявяватъ на От. Митрофана до сега епитропъ на фанариотина да ся приключи смѣтката що има съ него, да му испрати назадъ вули ти и да му яви че както владика та Григора веке не познаватъ за тѣхенъ пастиръ, тѣи и епитропа му веке не ще припознаватъ за неговъ епитропъ.

Това е собственото сѣдържаніе на съгласителното писмо което е писано 10 Маия и на което рѣшеніе то ся извърши на утрѣ то, 11 Маия, освѣтъ това нашии съотечественици въ Железникъ подписватъ сега едно прошеніе до В. Порга съ което покорно ся молятъ да въздигни нашата паднала Іерархія и да припознай независимостта и отъ грѣцката.

За едно таково приключеніе, една подобна постѣпка требаше. Железничяни разумѣха това и го изпълниха. Това съгласително писмо доказва не само сѣгласіето и постоянството съ което тѣ предприематъ една подобна работа, въ още повѣреніето имъ въ волята на честното въ правителство, и искреността съ която ся обхождатъ. Като граждани тѣи еднодушно сж ся сѣгасили ний имаме излѣни надѣжди че тѣ ще постоянствуватъ въ неуморимата дѣятелность която до сега положила въ тѣя въпросъ.

Съ послѣдната поща мазарѣтъ на търновската каза ся испратилъ въ Цариградъ за да ся представи на В. Порга. Тѣи мазарѣ е покритъ съ 304 печати.

И отъ Габрово, освѣтъ горѣрѣченіятъ мазарѣ когото и тоя градецъ подписалъ, прави ся и единъ частень който до сега ся покрилъ отъ около 130 печати. Съ тоя мазарѣ, габровци изражаватъ благоразумни ти си чувства къмъ В. Правителство за безкрайнити добрини които сѣкидневнo излива надъ насъ християни ти на Българскіятъ народъ. Тѣ обявяватъ послѣ на В. Правителство че послѣднати протестъ отъ Търново е тайно направенъ и съ измана на печетата на жители ти. Въ него протестъ ся споменадо че каквѣто мазарѣ ся появи отъ казата, В. Порга да не го слуша. Габровци протестуватъ противъ тая интрига.

Тѣ потвърдяватъ предъ В. Правителство че Г. Х. Николи е тѣхенъ представникъ въ Цариградъ за народнити ни работи и го препорѣчатъ за подпомощенъ ходатай и за отдѣленіето на наша та іерархія отъ грѣцката. Молятъ В. Порга да разглѣда рѣченіятъ лѣжовенъ протестъ, и ще познай отъ дѣи нѣкѣтъ страданията на народътъ и отъ дѣи става неспокоивіето на сиромашіята.

Сѣкои види че отъ една страна тѣи мазарѣи ще сж полезни за вѣроисповѣдніятъ въпросъ кой то занимава днесъ Българскіятъ народъ, и отъ друга ще запазятъ честѣта на жителити въ тѣа каза, толко смѣло и лукаво наранена отъ бесрамни фанариотски оръдія. Ако е истина че народносѣта е найдрагоцѣното нѣщо за единъ народъ, още е по истино че честѣта на тѣа народносѣтѣ треба да ся упазѣ.

Въ Габрово ся въцѣятъ сега други полезни работи. Ний знаимъ че тамошнати млади бѣха предприели да направятъ едно читалище. Тѣ не сж изгубили още тѣа мислъ и ся стараятъ отъ день на день да изнамѣрятъ нужнити средства за скорошното му отваряніе. Освѣтъ това тѣ намислили направятъ на училище мегохѣтъ дѣ то бѣше изгоспніятъ святогорски калугеръ и да намѣсятъ тамо дѣвцити.

Новинити ни отъ Търново, 24 Маия, сж приятни за Българити и горѣчиви за фанариотити. Въ главнити села на търновската каза подиръ Габрово, именнo, въ Елѣна, Трявна, Дряново, Златарица исхвърлили изъ църкви ти имя то на фанариотинъ Григора и го намѣстили съ имя то на обичнати ни Султана. За малко прѣмѣи сичкити села на епархіята ще посѣдвуватъ тоя примѣръ

Нъ при това, търновци глѣдагъ още хатарѣтъ ча Григора и тѣя незнаемъ отъ срамъ или отъ страхъ се рѣшаватъ да трѣгнатъ по дървита на токо съотечественици. Млади ти направили много постѣпки за да извършатъ това веднѣжъ за сѣкога. Нъ старити оставятъ това намѣреніе да се влачи като имъ даватъ за сѣки отговоръ «оше търпение». Споредъ какъто мыслимъ за такива подлози търпение не смѣстествува и Българскіятъ рѣчникъ—кого то нѣмаме—не познава тая дума. Това «оше търпение» на търновски старей става предъ очити ни още по подозрително като не го чуваме отъ никакъ градъ дѣто Великенското приключеніе ся поднови и потвърди!

Сичкити градове на търновската епархія изхвърлиха Григора. Само търновци, безъ съмненіе егонисти, му пиятъ съ благодареніе кафето в чибукътъ. Съ тоя начинъ Григоръ остава само търновски владѣка. Блазе на търновци че му ся ралватъ!

Нашіятъ дописникъ ни съобщава още слухътъ който сѣ раздалъ изъ търново че Григоръ изразилъ предъ нѣколко градоначалници желаніе и склонность да отстъпи отъ грѣцката патрикана шомъ народната иерархія земе потвърденіето си отъ В. Порта. Тоа слухъ може да е за вѣрваніе; защото то Григоръ зарѣчалъ да нечетатъ вече грѣцки въ църква; въ отъ друга страна и Българити ся отдаляватъ отъ него и го не викатъ. На храмътъ св. Константина махмедистити отъ нея църква съгласно изрѣкли и го не викали да служи на празникътъ. Нъ Григоръ има наръчка чорбаджити и не ся отчаява. Той махналъ грѣцкіятъ надписъ когото билъ турилъ надъ митрополиа та.

Бѣхме извѣстили че въ Златарица иматъ намѣреніе да съграждатъ училище. То сѣ начало на 10 Маія подъ надзирателството на Г. Пенча Стояновъ копто полагалъ немуморни трудове за да го види веднѣжъ въздигнато. Въ основаніята на училището турци нѣколко записки на крушюмяна плоча, съдружени съ единъ листъ отъ Българія. Оцѣняваме тѣя чувства къмъ листътъ ни, и ще сме щастливи ако можяхме да ся отсрамимъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИ НА БЪЛГАРИЯ

Свищов 1860, Маія 14.

Бях ти сѣ обрѣкълъ да ти опишемъ подробно за извѣстиятъ случкѣ, но да простиш. У насъ случки млошко

станахъ и, не само ас, но и много. Маі сички-те сѣ списахъ и чакахъ нѣшто голямо. За да не тѣж оставѣхъ в неизвѣстность ама и да не тѣж оставѣхъ да сѣ лѣжемъ отъ разни слухове, ас ште ти опишѣмъ, макар и да нѣмамъ време, каквото сѣ случи у Свищов сега на скоро. Ти може да знашъ давиѣтъ за дулѣми-те. Отъ нѣмъ излезе въ Свищов едно маі общо движеніе, коєто музевирите побързахъ да наречѣт и представѣт за джумурти или джумфурт — не знамъ какъ му казвѣт. То сѣ появи на 1 Маія. В послѣдни-те числа на Априлиа пристигна в Свищов единъ Миралаі за да разгѣда давиѣтъ и да ѣ решѣ окончателно. Тоі събира на нѣколко нѣтъ граждани-те по части и общо. Частни-те и по-първи-те граждани думахъ му: ниі сме съгласни за да дадемъ колкото заповѣдавъш (16 гр. на дулѣм на мѣсто определеното сѣ царски фирман по 100 пари), но какво ште кажѣт сиромаси-те? Сиромасите събрали викахъ нс единъ глас: вермеиз (по много от 100 пари). Миралаі употреби голямо адвокатство ... нѣшто. Тоі фана да вика, да плаши, да попържа ... и то ништо: народъ-ж сиромаси, гладен (брашно-то сѣжпо и го нѣмаше; лозята 4 години не сѣ давали и сега нѣма да дадѣт) и разсѣрден отъ угрози несправедливи и от оскѣрбителни попържни фана да ѣмре и да сѣ събира на сѣвѣтъ по-между си. Едно обстоятелство чудно и ново Народъ-ж от двѣте вѣри, от двата пола, и маі от сички-те возрасти и звания събрахъ сѣ на сѣвѣтъ пържм въ черковни-ж двор на св. Петра и Павла, подир в дворъ-ж на джемиѣтъ при бапѣтъ; после скупомъ ставахъ при Миралаі-ж, от своѣхъ страна го поканихъ да имъ преглѣда давиѣтъ и да ѣ свърши п—ас видѣхъ на 30 Априлиа, какъ вѣрвѣше хиляди народъ от джемиѣтъ-ж къдѣ конакъ-ж на предѣ имъ миралаі-а с мюдуръ-ж. Два часа ни хортува и уговарѣ; но народъ-ж, кой-то нашѣлни конакъ-ж, затворени сички-те ду-

кени, остана непоколебимъ и твърдъ на исканіе-то си, коєто ѣ съвършенно справедливо. Най страшни-те угрози, най оскѣрбителни-те псуванія сѣ повториха и сѣ по-голяма сила, и народъ-ж си отиде безъ да сѣ реши нѣшто. Сички-те мислехъ, чи народъ-ж ште умекне. Но на утрѣ 1 Маія Недѣля. Предъ черквѣтъ св. Преображеніе стоѣтъ нѣколко души от сиромаси-те и чакѣт нѣшто. никой не знае ште чакѣт. Чорбаджитѣ, по обикновенното си измѣзвѣт вѣрви; тамъ измѣзва Николаки с Иванча Божиновъ и много души ги забикалат. Хо! хо! хади на Мехмедъ да Хаджи Сюлѣушолу на конакъ-ж да го питае кой отъ васъ не ште да склонѣ на сиромашко-то право исканіе. Николаки иска да пие кафе, Николаки дига бастонъ, но бастонъ-ж му ѣ грабѣтъ, и, средъ наизвителни-те ругателства билиа и буируци и тласканія ги завличѣт при Сюлѣушолу. Таи-те интизамджии Иванчо Божиновъ, Ламби Костоолу: Пашанко Е. Поповъ (твой-а кумецъ) сѣ откривѣт и ѣвно викали чи земѣтъ по 16 гр. а не по-долу. Тогне разсѣриепени-ж народъ олавѣ Иванча и Ламба за грацѣнъ-а и за косми испокѣсва имъ дрехи-те и ги садросва фѣино доде ги отѣрвали; Пашанка ште-ли да фѣрлятъ въ хандѣ-ж само унизителни-те молби и лѣжѣ го отѣрвали от-погибѣлъ-ж. В таквѣс едно смущеніе кой както уварилъ тѣи удѣралъ, и Ламби уварилъ да удари единъ женѣ, коѣ-то и съспалъ. Тогне народъ-ж сѣ спушта на него за да го раскѣса на парцали по миралаі-ж, мюдуръ-ж коєто приѣтасали съ зашѣтиѣта ѣдвамъ можѣли да го отѣрвѣт с туѣ, чи го заключѣтъ въ кѣтѣ Хапусъш като престѣпникъ, и затварѣтъ портѣтъ на конакъ-ж. До 8 часа народъ-ж стоѣва предъ конакъ-ж сѣ вѣк, крисѣжъ и угрози; наисѣтѣна добива писменно свидѣтелство отъ интизамджии-те и правителството чи нѣма да плаща по-много от 100 пари на дулѣмъ, и си отива сѣ у-

грози на Ламбиа. Над-вечер телеграфироваха на Търнов да викат бити-те свещовци интизамджи. (между тях и един наприенен мудар под име по-серко или дрисля, когото кат' сж-дросали как-то трябва, пахискали го у барж-тж пред ковак ж.) Там кат напълнели гашти-те си, пристигва нов бумбашир отъ Търнов. През един ден той зафашта работж-тж с туи чи искал записи-те назад и опи-ра едного (Гюргия Узун-Нисюв) като нему връчени; но народ-ж завчас сж-сбира отново и пушта чоліакж и пакъ икова Ламбиа. Правителити им отговори-ли че Ламбиа го няма в ковак-ж, и тж сж опатили кѣдѣ доліж-тж махлж с пашар да му стружжт кѣшж-тж ако не им сж даде в рѣще; но пѣ-кои по-умерени ги уговорили и ги върнали от пѣтя. Тѣ останж работата доде додохж пашити Русіенски и Търновски-ж. Първата им работа бѣ-ше да запржт чорбаджитѣ отъ гор-нѣж-тж краіж махлж, като чи тѣ бѣ-лѣ причина на туи движеніе. Казвжт че нѣмѣ чорбаджии от завист' кѣм тѣх чи не можжт да простиржт рѣжж в онѣж махлж, наладили ги пред пашитѣ. Тѣх ги пуснажж, други запря-жж и турци и бѣлгаре, чорбаджии за е мезлиш-ж нареждажж, пременяваха и ся свърше тѣ, чи двѣс печатано пашата повиква Николаки, Николча (коіто лежи на смъртен одѣр), Пашанка, Ламбиа Силушолу, зема им подписи и кефили, чи няма да сжж мѣсѣжт в нѣкои обществени и политически работи, напсува ги, пахуква ги и ги испроважда сжж едно сиктир! Казвжт (но не сжж увѣрен), чи поп-Христо испроводен на сѣргѣи под благовиден подлог чи іе викан от вла-дикж-тж в Търнов. Този проклет поп Христо как ли не си дра дупето с тай-ното подбутване на музевирн-те от Тѣр. и Сви. да върне не повратните дя-волски правили на Григорія, но пашата коі-то е един много умен, кротѣж и сѣбуден чоліак. му пресече богохулн-те доказателства

и го испѣди. Но музевирн-те не кро-туват! в сѣити-ж час, когито ги сик-тирдисали, тѣ скроили нов план: Николаки носѣжж в джобж си незнам каквж сатирж и отивалъ да іж покѣже на пашж-тж. Не знам можили да излезе нѣшто от тѣж глупост'; но за чудо іе, как можал сам си Николаки да намѣ-ри тѣж сатирж кога-то как-то іж оба-ждат, не може да сж относи кѣм ни-кого; тѣа сѣстоіала от пет' шест' хорти турски с бѣлгар. букви писани

—0—0—

1860 Маія 1. Кюстендилъ.

Господине уредниче на вѣстникъ Българин умолявате са да вмѣстите тога нашо про-сто но чистосердечно изложене у почтенія вашѣ листъ.

Като глѣдаме катадневно нѣя сѣитѣ ке-стендилци че отъ секадѣ пѣднатъ вѣстницѣ те ви сосѣ любопытни изложенія видохме два три пѣти да пишжт за нѣжж нѣкой пѣ-тици ябаджии недостаточни работи, та мно-гу пѣти сме искале и нѣя да ви извѣстиме за нѣкой важни и доста спроти насѣ любо-питни збитія коіто незнайтъ пѣтициѣте но понеже немаме граматическо понятие въ лавити си чисто и пристойно да пишѣме за това не смѣхѣме защо кога да сме земали въ рѣжа перото начално застане предъ насѣ като нѣкой крадецъ и хищникъ не вѣ-жеството ни та нечувствително ни отнема понятието и го подфрѣга на земята. Но ма-каръ и да е това нѣщо тѣж, запалени обаче отъ ревностъ кѣмъ милото ни отечество не могахѣме да се старѣиме други да ни опис-ватъ а нѣе да сѣдиме като нѣжи и сѣлѣи а най вече като видохѣме толѣжж за не-существуемы работи. Като самовидци на всичко, прѣемаме дежностъ и зѣнаме перото да ви опишѣме отъ части нѣщѣко баремъ колѣко за лажитѣ на дописникѣтѣ екзарховѣ, за което и препокорно ви молиме да вмѣ-стиме въ вашія почтенный листъ и нашето изложене, което ако видѣме прѣемано и вмѣстено никогѣ не щѣмъ ви остави безъ кестендилски новини, коіто ако и да не можжт да се опишжт сѣчките, понеже ка-то що дума іисусъ Христотъ: „се бо лѣе Соломона здѣ,,. Но разумните можжт заклю-чи отъ малѣкото и за другите.

Казва г-нъ Екзарховіа дописникъ въ чп-сло 477, че у Кюстендилъ имало училище С. Мина за сиромашки дѣца, това е суха жажа

г-нъ Діонисіа поиска да учѣни колѣко за о-чи единъ кандидозвистъ и обща му по 30 гр. заплатѣ на мѣсѣцъ; та и да показва на фурунджита, коіто ся справя за казугеръ та послѣ и исповѣдникъ. Но момчето като не склонѣ отъ 40 по дѣлу развали се рабо-та. Зема дѣякоѣ іоаникіашо пѣлѣше кандѣла-та у старата цѣрква и той като не смѣе да спава у гробницата, препрати го у краіще да просѣждѣва, декато като му поискаше дѣцата да имъ покаже ракамѣцъ и писменѣ а той като имъ рекажъ азъ рукаѣ и писмо незнамъ кой сака букваръ и лаустица нека седи и тѣя се развели.

Г-нъ Екзарховіа дописникъ обнародва че агіазмата С. М. бѣла чудотворна, вѣистину бѣла бы чудотворна ако не бы бѣла за скверный придобѣтѣжъ, и ако не бы ся ис-копалъ отъ истото мѣсто гдѣто е излако (водата) единъ многогодишенъ неизгнѣлъ сирадливъ трупъ коіто причинява на сѣчки гнусота и сумѣніе на вѣрованіето, за кое то дума дописникътъ: „вѣрата ти та спаси-ди си въ миръ? оти дохождатъ бѣдни сп-ромаси това е истина: но нека ны покаже и вѣрата си отъ дѣлѣ своихъ ... нека ны покаже само едного исцѣлѣващаго именно, на Силуамъ присѣдѣха непрестано болни, но единъ пѣтъ у годината исцѣлѣваше по е-динъ, а тука напротивъ четворица осяка-тиха. Вѣистину вѣрѣаме и проповѣдѣаме оти с. м. е божій угодиѣжъ и чудотворецъ, но тука понеже е сосѣ намѣреніе за скверный придобѣтѣжъ та чудотвори, но напротивъ. Защо единия ревнителъ, Х. Авксентія низъ епархіята испѣдѣха, като се искриви пона-прѣшъ усѣта на сестра му, и сега го во-датъ като не вѣста запѣетата по соканѣте, а на вѣрѣя Н. Нѣока прѣсѣче живота у 24 часа а на третія протопоп... строши нога-та на слугата... дете отъ радомѣръ се сва-наха позете каквото и на усердния пропѣ-вѣдникъ Стоянъ... коіто се прекниаха ра-цѣте отъ стовнитѣ да мѣкне вода отъ рѣ-ката ношѣмъ за да допѣлнува агіазмата, за-що Августъ и мртвитѣ исѣиха първата во-да отъ еванѣіе. Като обнародва г- ексарховѣ въ листотъ си дописките на своя си допи-сатель като истинѣ, нека поиска да му ис-проводи едно стѣжѣко и той отъ чудотвор-ната агіазма за да получи исцѣленіе отъ користолюбивата и пристрастна болѣсть, за-що апостолитѣ и еванѣліята му са разфѣр-ляха на сила по цѣрквитѣ и ся искаѣтъ по 270 гр. а горните сѣляни си продаватъ кандѣлата отъ цѣрквитѣ да плататъ на вла-диката апостолитѣ и еванѣліята.

Г-нъ Діонисій (екзарховия дописателъ) сега изново и още поголемъ трудъ и при-
лѣжаніе е положилъ та прави друга агіазма
друго приближише на бѣдните подъ име С.
Пантеліомона нещлителя. Тамо му е ка-
тадневното ениманіе, гдѣто и намѣсти единъ
циганинъ пменѣмъ Мехмедъ, който искрѣна
агіазмата М. и агіазмата на С. Пан. отъ гдѣто
со юнцы се соединяватъ и дзете чудотвор-
ни агіазми на истѣо циганинъ е рекъ г. Д.:
«абре мекмедъ? сентъ генинъ кардасемъ,
коп работи харно, той на мене братъ, ты
да доведешъ твоя жена и твой дѣцъ овде
да сѣднѣтъ, овде да ядатъ, овде да пиятъ,
овде да живатъ и той агіазми да чуватъ и
сосъ вода да пиятъ.» Г-нъ екзарховия до-
писникъ сушій ласкателъ приноси на нашия
учитель нождъ сосъ медъ намазанъ като ду-
ма: «училището наше доста добръ ходи и
учителътъ му е г-нъ Дамаскинъ който въ
богословското училище на Халки се е училъ,
добре и праведно думи една славянска пос-
ловица: «Лисѣца притворяетъ себѣ сонъ, да
уловитъ пѣтель ... сажо мисли и допис-
никътъ (г-нъ Діонисій) по кождото за уч-
ителътъ ни не трѣба (дописникътъ) выше
мѣри да ся мжчи да го притворио и ласка-
телно похвалява, доволни са три годишните
му расположения и успѣхите на учениците
му да го престоино похвалятъ: а дописникъ
тъ нѣка си слѣдва да похвалява своите
зданія (хѣръ), въ които голѣмо искусство
има да ги въздига и пакъ да ги растурѣа и
никакъ да не може да уйдуриса, вадѣтъ на
скверния си придобитѣтъ да докара. Дер-
зостно дума г-нъ екзарховия дописникъ: «
чудно и дивно нѣщо е да пиши латинскія
вѣстиникъ за злоупотребленіята владѣбови
а и още повече, то е за чуденъ зашто онъ
казва че тѣя злоупотребленія ся правятъ
съ ржка поплъ пофкова, като истій той потъ
пофко още презъ мѣсяцъ септемврія е по-
чиналъ чудное напстия какъ такива несто-
чности да ся пишятъ и въ газета да ся ти-
посватъ».

Казваме ви и нѣя г-не дописниче екзарховъ: кол-
кото е важъ чудно и дивно за туй нѣщо, хилла-
нѣтъ е пакъ по чудно и по дивно какъ така сѣбѣ
държаешъ да кажешъ и да обнародвашъ че г-нъ Діо-
нисій направилъ богословско училище ... а нѣкъ
сега приближише за сиромашки дѣца, спасеніе и
бѣдни и бодни челоуѣци, чудотворна агіазма, народъ
отъ вредъ на кизата прибѣгнува и спасеніе получа-
валъ, и поплъ пофко презъ Септемврія ся поминалъ...
не г-не. не, поплъ пофко умре презъ Іануарія на 16-
презъ нощта около 4—5 часа и не отъ болестъ, но
като отъ смертоосенъ ядъ ... зашто като му ся у-
ловиха вѣколко злоупотребителни писма, потражи ся
отъ обществото на сѣдъ, и той булдуи виноватъ

уплашенъ да не отиде и 3-пѣтъ на заточеніе, при-
творился болень, и така у два дни предаде душата
си въ ржѣтъ на ... а сѣдъ него прѣстави се и
попадѣта му на 16-тый февруарія отъ истити ядове
и кахѣре.

Но попадѣта му ся отреди по Христіански
и ся погреба честно, а той ся липи
(незнамъ по кой начинъ) отъ обичниѣ свя-
щеннически уредби, и най посаъ и не оposable ни
като попадѣта а не като священникъ икопомъ и вла-
дѣшки приверженикъ, зашто туку като рекоха пър-
выо апостолъ: «братіе, не хошу васъ левѣдѣти о
умершихъ» и първото евангеліе, туку рече владика-
та: «каждѣражѣтъ бре, не дурурсунушъ, а зафа-
на вечерина, девте проскинисоженъ, а поплъ нѣ те
изисоха та го заровиха ... а неговото израждане
за да не похарчи (древъ отъ плода познается) не
само що не покни священникъ на онаво и по-
гребеніето само махелѣти 7—8 души муже и 7—8
жене, не имъ каго на едно дѣте!

(слѣдва).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Новинити коп то доидоха отъ западъ до-
несоха подробности за походѣтъ на Гари-
балди. На 15/27 Маія, Гарибалди влѣзълъ
въ Палерма и привзелъ най голѣмата частъ
отъ градътъ. Една частъ отъ жителити сѣ
поддигнали противъ царската войска. Градъ
тъ ся бомбардувалъ отъ море и отъ сухо.

Една друга депеша отъ 19/31 Маія, да-
ва слѣдующити подробности кои то, думатъ
да сѣ отъ вѣроятенъ источникъ: Гарибалди
нападна Палерма отъ кѣмъ южната страна
отъ два—до четири часътъ сутриньта. Кър-
вава борба стана; на шесть часътъ предъ
сутриньта сичката южна частъ на градътъ
бѣше въ ржѣтъ на народътъ. Едно стра-
шно бомбардуваніе по сухо и по море не
може да въспрѣ въскрѣшеніето на народътъ;
войската бѣше длѣжна да ся оттегли въ
царскія пазатъ, и въ министерството на
финанцити. Отъ десѣтъ часътъ до пладня е-
дна почивка стана, въ тогава борбата на-
чена изново и поядовито. Царскія пазатъ
ся обгради отъ народътъ коп то вечерьта го
подлади. Другити градове на Сицилія ся
поддигнаха отъ выковети: да живѣй Сици-
лія! да живѣй Викторъ Емануилъ.

Влизаніето на Гарибалди въ Палерма про-
извело въ Неаполъ голѣмо впечатленіе. Офи-
ціальни окрѣжѣ были въ голѣмо отчаяніе и
учяквали нѣкакво ново приключеніе, обаче ти-
шината владѣла въ неаполъ и народътъ не
направилъ никакво псѣвяніе.

Споредъ новинити отъ Римъ, 23 Маія,
князь Волонски, пѣномощиатъ русски ми-
нистръ въ Римъ, трыгналъ въ сѣщиятъ день

за неаполъ. Думатъ че посялъ рѣшителни
поученія отъосетелно за Сициліскія въ-
просъ.

Даватъ като наивно и положително че не-
аполскія царъ искалъ отъ неаполското пра-
вительство едно тѣло войска за да го защи-
шава противъ революціята. Днешното поло-
женіе което приключеніята направиха и ско-
шното свръшваніе на единъ бой, турятъ
испанія въ невѣзможность да прѣмо една
такава политика.

« По злощастіе, дума испанскіятъ азетъ
к о р е с п о д е н ц і я, ний не сме до-
ста силни въ Европа за да ся хвърлимъ
слѣпишкомъ, и предъ да ся старамъ за
чуждити работи, какъвъ то интересъ и да
имъ показваме, ний сме длѣжни да мы-
слимъ за наши ти.

« Ако на вѣтрѣ ний упазимъ тишината,
ако ся жертвуваме за развитіе то на наше
то богатство, ако въ едно равно положеніе
нии уствѣршенісвуваме наше то военно у-
становеніе, уваженіе то на Европа и силата
на работити ще ни даждѣ чинѣтъ коп то
ни ся пада законо, и тогава ний ще мо-
жимъ да ся мѣсимъ съ достоинъ начинъ въ
общата европейска политика.»

Знаимъ че сардинскіятъ парламентъ ся
отвори за да разглѣда и подпиши тра-
ктатътъ за съединеніето на Савоа и
Ниція съ фрѣція. Контъ кавуръ, въ
рѣчьта която изрѣклъ, сѣ мжчилъ да
докажи че политиката на Италииската
независимостъ докарва нужда за то-
зи трактатъ. Въ това положеніе
пълно съ смѣтенія и неявиности въ
което сардинското правителство ся
намира, нищо по полезно нѣма отъ
единъ съюзъ съ франція. Австрія не
пріе съединеніето, римското правител-
ство готови войската и ся въорѣжа-
ва за бой.

За да упазни тоя международенъ съ-
юзъ, Сардинія какво требаше да на-
прави? Тя требаше да остави Савоа
и Ниція на франція; требаше да у-
довлетвори чрезъ това сичкити пар-
ти въ франція отъ които нѣколко и
сѣ противни. Другоаче императорътъ
не можеше слѣдва да показва състра-
даніята си кѣмъ Италианцити. Отъ
друга страна, Ниція и Савоа отъ да-
вна сѣ изразили стрѣненіята си кѣмъ
франція.

Отъ друга страна, оставянето на Илция и Савоя не доказва никакво препятствие за защитеніе то на царството. Предъ приключенія та кои то ставатъ на съказъ въ Игалія невъзможно е на Сардинія да дръжи една примирителна политика. Сама та политика която треба да дръжи е да е готова да посрѣтне съкакво нападение. Тѣй Сардинія не напуска предуготовленіята си и днесъ войска та ѝ само за бойно врѣмя се съставя отъ 201,000 души; отъ кои 116,000 души пѣши, 17,000 конници, 16,500 стрѣлци, 6,000 топчи и 3,000 за крѣпости. Резервата е 42,500 души. Ескадрата се съставя отъ четири паракходни фрегати, и отъ шесть военни кораби помалка. Споредъ както думатъ сичката таа ескадра ще се навърта въ Сицилинското море.

На 19/31 Маія, съвѣтътъ на имперіята въ Виенна на кого то членовети сѣ умножиха се отворилъ. Засѣданія та ся начинали отъ едно слово което то князь Реніе изрѣкълъ връхъ важността та на службата която тоя съвѣтъ треба да изпълнява. Вториятъ параграфъ на нареди ти за тоя съвѣтъ е тъй съставенъ. « Припририти и приговорити на съвѣтътъ не ще ся общенародни; Някой членъ отъ това събрание не ще има право да обнародва тия пририри, нъ предсѣдателътъ е длъженъ да обнародва на кѣсо предвѣтити на засѣданіята въ вѣстникътъ на правителството.

Споредъ вториятъ параграфъ на императорскіятъ декретъ отъ 5 Марта тоя съвѣтъ ще има да разгѣдва бюджетътъ на имперіята, слѣдствіята на смѣткити, предложеніята на комисіята за съкоя частъ на общенародниятъ дългъ, по важни прѣдмѣти за закони, както и предложеніята на разни провинциални представители.

Повечето отъ тия проекти наближава да ся свършатъ. Увѣрватъ че става подобно въпросъ за една реформа въ общественото правленіе която щела да ся направи общенародно, и за

промѣненіето на нѣкой вътрѣшни закон споредъ нуждити на главни интереси на имперіята.

Отъ съка страна, отвореніето на това събрание сѣ приело като единъ знакъ на нови либерални реформи. Знаимъ че императорътъ обеща автономіята на провинциити които съставляватъ австрійската монархія, както и политическото имъ съединеніе. Това обѣщаніе ще стане слѣдъ малко едно извършено дѣло.

Това обѣщаніе което изпълнова сѣ радостъ истинни австрійски патриоти дума единъ Триестски вѣстникъ, излѣзе отъ устата на самиятъ императоръ, и ся чу отъ съвѣтниците на имперіята, които бѣхъ дошли въ едно тържественно засѣданіе, и въсхителни имъ рѣкоплексанія бѣха свидѣтелството на признателността имъ къмъ августиятъ императоръ.

Телеграфатъ ни донесе едно съкращеніе отъ словото което императорътъ изрѣкълъ въ засѣданіето което дѣдо на 31 Маія на членовети на съвѣтътъ на имперіята. Съ голѣмо нетърпение чикаме текстытъ на словото за да можимъ да говоримъ на дълго.

« Явиото е че провинциити които нравятъ частъ отъ австрійската монархія безъ да изгубятъ това политическо съединеніе и това единство което съставлява силата, ся повикали за единъ новъ животъ по ползвателенъ, защото ще имъ ся дозволи да участвуватъ въ разгѣдваніето на общенародни работи»

Последни депеша отъ Туринъ Юніа 7/26 Маія извѣстятъ че едно слаганіе на оружіята ся заключило между царскити войски и Гарибальди.

Други депеша отъ Неаполъ 8 юніа извѣстятъ че генералъ Ланца занимавалъ него день крѣпостта на Палерма. Царскити войски биле добръ расположени и генералъ Ланца обявилъ че щѣлъ да изгори градътъ нежели да ся предаде.

Една друга депеша отъ Марселиа до борсата на Галата, 9 юніа, потвърждава слаганіето на оружіята и извѣстятъ че едно примирително писмо ся подписало между генералъ Гарибальди и генералъ Ланца.

Пишатъ отъ Берлинъ до Франкфортскіятъ Журналъ отъ 25 Маія.

« Пруската газета ся занимава днесъ за восточни въпросъ. Западни сили имаха за цѣль когато уреждаха ясно и чисто чл. 9 на примирителниятъ трактатъ отъ го. 1856 » да отнѣматъ на Русіа съкоя причина съкоя право да ся яси за надрѣтъ, и да

тури край на покровителството което както знаимъ рускіятъ императоръ искаше да има връхъ подданицити на Султанътъ. Това ся доказва съ явенъ и неуборителенъ начинъ отъ 14-й протоколъ, 28 Марта на предварителни приговори.

« Русіа бѣше предложила да турятъ думата « рѣчителство » на мѣсто « съобщенія » която е употребена въ трактатътъ нъ та не можя да сполучи да накара предложеніето ѝ да ся приеме; защото та щеше да ся мѣси напослѣ като тури за причина че портата не е изпълнила това порѣчителство.

« Не смясаніето въ вътрѣшни работи на Туркіа не може да ся изложи по точно, и смясаніе отъ тоя родъ, отъ която страна и да иди и по която да е причина стани, не може да ся приеме като право.

« Има новечо. Вториятъ членъ на трактатътъ заключенъ на 16 Априліа 1836 между Англіа, Франца, и Австріа е тъй съставенъ;

« Съкоя отстъпваніе отъ расположеніята на реченный трактатъ (онзи отъ 30 Марта 1856) ще ся глѣда като случай за бой отъ силити които подписватъ трактатътъ. »

Миналиятъ петѣкъ Н. В. Кѣбрѣлъ Мехмедъ паша Великиятъ Визиръ, былъ още въ Шуменъ.

Сѣкакви нѣща и Новини.

Г. ИДИ ПИТАЙ И СО.

ВЪ СЛИВЯНЪ.—

Вашата готовность съ којто извършувате полученіята на всити ви дописатели, и голѣмата нужда която имате отъ стоки които ся памыратъ въ петѣтъхъ части на свѣта, отъ гдѣто уже ви много принесохте за въ ползѣ на Българіи, принуждаватъ ни да попросимъ познанството ви. Като ви обѣщаваме пакъ единъ свѣрхъ-естественъ ривахъ на разни и голѣми отиества стоки за въ взаимна ползѣ, дръзнуваме да ви помолимъ за начало да ни проводите слѣдующата съ изѣбрденъ единъ скороходецъ.—

1-° За осмьдесет-тъхъ ни ѣ три кадугарки живущи въ четири монастыря на четири-тъхъ края на селото ни: А осмьдесятъ и тры и толкова още за въспитанница ти имъ « Рѣководства » отъ оныя отъ които да изваждатъ нуждныи рещети за сраиъ, и В. козкото готова стока имате отъ—в т з д р ѣ ж я н і е отъ н а б о ж н о с т ѣ отъ ц ѣ л о м ѣ д р е н н о с т ѣ и отъ туй дѣто ся казва п о з н а й д л ѣ ж н о с т и т и с и.

2-° Двадесятъ и четири о г л ѣ д а л а п р и м а к ѣ а л и т а, въ които двадесятъ тѣхъ и четири наши първенци да видѣтъ колко имъ прилича кога спятъ.—

Ако нѣкои отъ тіа стоки ви ся непамыратъ, незабавно телеграфисанте тамъ гдѣто трѣба да ви проводѣтъ и ни прецратите козкото е възможно по скоро, защото съ тѣхното укѣснѣваніе поврѣжда ся нравственостътъ на нѣжнѣтъ ни Юность.

При тіа като прибавимъ че стокиятъ трѣба да бѣждѣтъ прѣсии и чисти.

Оставаме
ваша новѣ прѣтели

Нати К. царѣ-тъ, Азъ ще кажѣмъ.—
Калояръ 17 Маія 1860

Журналъ де Костантиноплъ обна-
родва въ срѣдашніятъ си брой двата
долни членове зети отъ рускіятъ въ-
стникъ « Колоколъ »

Като туряме тия статіи предъ очи
ти на нашии Българи ний пѣмаме
друга цѣль освѣнъ да имъ дадемъ до-
кументи съ които да могатъ да сра-
внятъ нашето състояніе въ Турція съ
състояніето въ което ся намиратъ у
Руссія только разни народности.

Сичко като добръ разгѣдаме чини-
нися че нашии страданія подъ пра-
вителството на Н. Величество Сул-
танъ Абдулъ Моджида сж много помал-
ки отъ страданіята на оныя които
живѣятъ въ Руссія.

Какъвъ то и да е въ основата и
въ образътъ отговорътъ на министрѣтъ
на Императора Александра II до Вла-
димирскити благородни, той не уни-
чтожава никое отъ изложеніята които
сж съдържани въ това прошеніе.

Ако го разгѣдаме добръ, тоя от-
говоръ не отговаря на нищо. Само
пази много-владѣтелно самодържното
началство на Н. В. рускіятъ Импе-
раторъ, ушъ като присвоено отъ вла-
димирскити благородни.

Нъ истинна да кажимъ въ това про-
шеніе нѣма присвоеніе на началство.
както и въ прошеніята които нашии
Българи пращатъ сѣки день до В.
Порта.

Сѣки день, ний и другити народно-
сти подчинени подъ скиптрѣтъ на Н.
В. Султанѣтъ не викаме ли противъ
незаконити рѣшенія на мюдурити,
противъ злоупотребленіята на нашии
противъ грабителството на владѣщити?
И при това кога В. порта е отгласа-
нала нийштити исканія съ начинѣтъ съ
кагото рускіятъ министръ отгласка
исканіята на рускити благородни?

Русското правителство иска да у-
ничтожи робството въ сичкити си дър-
жави. Това е една реформа която
трѣбала да ся направи отъ много
врѣмя и за сполучваніето то на която
ний изражяваме сичкити желанія кои-
то върата и човѣщината запобѣдватъ.

Нъ отъ друга страна, даваме сич-
ко то си удобреніе на постѣпката
която благороднити русси правятъ
при Н. В. императора Александра.
Защото рускити благородни сж на-
чалницити, покровителити и като бащи-
ти на робити си. Съ това, тѣ сж длѣж-
ни да искатъ отъ Н. В. императорѣтъ
да въведе въ губерніити реформи та-
квива щото, злоупотрѣбени отъ църви-
ти си господари, робити да не над-
натъ на много по лоши господари.

Прочее какво по лошо има отъ бю-
рокраціята, когато силата на закони
ти не може нищо връхъ лакомството
на тия безчовѣчни пѣвници?

Съ една дума, исканіето закони отъ
оногова който може и треба да даде
е едно поведеніе не само почтенно,
нъ още истинно христіянско.

Обаче може прошеніето на влади-
мирскити благородни да кріе тайна
мысль, мысль която правителството е
разбрало и която иска да предвари.
Ако е тѣй, русското правителство
прави добръ да възбрани сичко оне-
ва което може да въведе смутни въ
широката му имперія.

Нъ нека забѣлжимъ че нищо по
ползователно нѣма за революціити отъ
нѣманіето на добри закони. Прочее
сѣкой знай че Руссія нѣма еднакви
закони.

Като искатъ еднакво законодатство и
равенството на сичкити русси предъ
законити, владимирскити благородни ис-
катъ добро нѣщо. Като отгласка едно
такова исканіе, Руссія ся пѣха въ е-
дна яма дѣто тая имперія ще намѣри
непремѣнно смъртта.

При страданіята които произхождатъ
въ Руссія отъ нѣманіе то на едно до-
бро законодателство, нека приложимъ
още оныя които произхождатъ отъ
разносытъ на народностити, на язычи-
ти и на вѣрити.

Ако нѣма въ Европа по обширна
и по населена имперія отъ руссія,
нѣма и друго мѣсто дѣто сектити сж,
по многобройни, по свирепи.

Най горделива та и най притесни-

телната отъ тия разни секти е импе-
раторската която ся нарича правосла-
вна църква и която е единъ клонъ от-
цѣпенъ отъ сектата на старовѣрцити.

Ето князь Долкорукотъ какъ гово-
ри за тая секта въ списаніето то си:
La verite sur la Russie.

« Кolkото за русското духовенство
ний глѣдаме повече то епископи да ся
покажатъ подлизни дворяни къмъ На-
чалството, мѣчители къмъ подчинени-
ти на тѣхъ.

« Долното духовенство окаянно,
унизено, смазано пролива сълзи мѣл-
чишкомъ и моли Бога да го извади
отъ притесненіето подъ което реве.

« Свободата на съвѣстьта е стѣ-
пкана съ крака.....»

Препорѣчваме тия думи на Г. Бур-
мова и ако и да ни е далъ руската
църква като за истинната православна
църква и рускити епископи като за
единственити православни епископи,
ний обаче ще го попитаме дали хри-
стіянскити секти въ Турція страдатъ
отъ мюзюлманската секта, както стра-
дать въ руссія отъ православната
секта!

—0—0—

« августѣйшій монарше. »

« Като ся съобразяватъ напълно
съ добротворнити намѣренія на В.
И. В. като разумѣватъ сичката тежиза
на днешната епоха, въ която только го-
лѣми реформи ся готвятъ, и въ коя-
то отечеството приема новъ животъ,
благороднити отъ Владимирското окръ-
жіе не могатъ да укріятъ искрени-
си убѣжденія и не ся боятъ да ви ги
съобщатъ съ една цѣла отвореностъ и
съ най пълното вѣрваніе въ велико-
душнити въ намѣренія за доброшастіе-
то на народѣтъ въ.

« Милостивѣйшій господарю, благо-
изволете да послушате вашити вѣрни
подданиши.

« Положенъ въ пачѣтъ на реформи-
ти отъ промененіето което ще земе
най многобройниятъ класъ на имперія-

та, нашето отечество нѣма доволно поръчителство за точното пазеніе на законѣтъ. Сичкото ни управленіе е основано врѣхъ бюрократиѣта (управленіето на канцелерни чиновици); сичкити ни жители ся управляватъ отъ хора, чужди на интереси на тѣя народи които, усамотени, лишени отъ органи, подчинени на неотговорни началници, сѣ неспособни, не само да спомогнатъ правителството въ дѣлата му нѣ още да внимава на тѣхната си здравостъ. Честността на началници-ти, почетѣта имъ къмъ законѣтъ, не сѣ поржчени отъ нищо, защото наши-ти сѣдовнища, длѣжни да дѣйствуватъ съ най дълбока тайнотѣ и да съставятъ рѣшеніята си не съвѣстно, но съобразно съ документити които ся предлагатъ отъ самити началници, зависятъ съвѣмъ отъ тѣхніятъ кеѣ и не пазятъ никакъ правосѣдіето.

До сега едно подобно състояніе на работити можа да ся задържи защото държавата която удобряваше и припознаваше робството не можеше да има голѣма и права мысль за законността; нѣ, робството веднажъ уни-чтожено, съдѣйствуваніето, до нѣкоя мѣрка, на сичкото общество въ дѣлата на правителството и точното извършване на законити ставатъ неизбѣжни за обхващаніето на реформити както и на широкити намѣренія на В. И. В. защото ако освободенити селяне, лишени отъ покровителството на господарити си, ся намиратъ само предъ беззаконни сѣдници и предъ неотговорни началници, ще паднатъ въ едно робство по нетърпимо отъ онова отъ което ще по искатъ да ги отгърватъ и не ще захвѣятъ да изгубятъ съ-какво повѣреніе въ началството.

« Милостивѣйшій господарю, благороднити сѣ считатъ длѣжни да обявятъ на В. И. В. че споредъ искрено-то си и твърдо убѣжденіе, днешното състояніе не може да има доброщастно и мирно рѣшеніе ако не поставятъ първене:

1-о Едно твърдѣ отлично отдѣленіе

между правленіето, правосѣдіето и полиціята;

2-о Една правителствена система обща за сичкити класове;

3-о Едно управленіе основано врѣхъ избранието и зависимо отъ сѣдовнищата.

4-о Една полиція наредена въ единъ духъ исклучително пазителна и ограничена въ дѣлата си отъ законѣтъ;

5-о Едно устно и общенародно разгѣдване въ общественити подлози — комисія за злодѣйнити подлози;

6-о Равенството за сичкити предъ законѣтъ;

7-о Отговорността на чиновничити въ сичкити имъ дѣла и не възможността за тѣхъ да ся покривагъ съ повеленіята на началничити си;

8-о Поставяніето на нови мѣрки, твърди и ползователни за да ся подземе частното и правителствено-то кредито.

«Владимирскити благородни приематъ покорно свободата да изискатъ врѣхъ тѣя основи неизбежнити реформи за сичкити класове на рускіятъ народъ за да го поднови.

Вый сте първиятъ, милостиви господарю, който разбудихте у рускіятъ народъ това желаніе за единъ новъ животъ. Ще разумѣете съ вашето великодушіе чувствата които изражава-тъ, съ най дълбоката почетъ.

« Върнѣти ви поддѣлници »

Слѣдватъ подписити

—0—0—

Министрътъ на вътрешнити дѣла Лапской отговорилъ на благороднити въ Владимирската губернія съ слѣд. думи.

« Н. В. Императорътъ благоизволи да приеме и да прочете съ голѣмо не-благодареніе прошеніето на благороднити въ Владимирската губернія, въ която тѣ изражаватъ желаніето си за извършваніето на кореннити реформи въ разни части на правителството. Пълно съ неприлични клевети врѣхъ днешната система и съ укори безъ основаніе, това прошеніе изражава исканія които задминаватъ закон-

нити преимущества на благородни-ти. Никой законъ не позволява на благороднити да ся занимаватъ съ правителственити работи и още повече да ги нареждатъ. Едно такова мѣсеніе отъ страна на благороднити на една провинція бы подчинило на сѣжденіето си интересити не само на другити благородни въ Руссія, нѣ още и на оныя на сичкити други класове. Прошеніето на Владимирскити благородни съдържава претенци, противни на естемата която съществува, които не могатъ да ся дозволятъ. Трѣбало да ся запрѣти на благороднити да го под-пишатъ: таа грѣхъ ся падѣше безъ стѣнѣніе на ексъ маршалътъ на бл-городнити Богдановъ, който, вмѣсто да я изпълни, подписа пѣрвъ прошеніето.

« Слѣдователно, Н. В. Императорътъ благоизволи да заповѣда ексъ-маршалътъ Богдановъ да ся смѣри стро-го и сички оныя които сѣ подписали рѣченното прошеніе да ся накажатъ подобно. »

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАР-СКИ РАБОТИ.

Цариградъ.

Маія 3/15 Юнія.

Патуваніето на Н. В. Великіятъ везиръ начива вече да произвежда най спасителни плодове въ провинциити които сѣ подъ-скитрѣтъ на Н. И. В. высокая способностъ и безпристрастіето на В. Везиръ дава пълни надѣжди за извършваніето на волята на Н. И. величество.

Дѣтъ кореспонденциѣ до Ж. де Константинополъ, говорятъ за добрити тѣя слѣдствия. Едната е отъ варна другата отъ Шумля:

« Н. В. Мехмедъ Кѣбрѣзѣ паша дойде на 21/2 Юнія по единнасятъ часѣтъ и по-лвина въ Варна посрѣшнатъ съ топове. Презъ деньтъ пріе началствата, членовѣ на мез-лиштѣтъ, митрополитити и приматити отъ раз-ни вѣри. Разговори ся съ тѣхъ за днеш-ното състояніе на жителити и за средствата за да ся умножи доброто имъ състояніе, като ся отираваше до сѣкого члѣстно и ка-то даваше ухъ на сичкити оплакванія съ добрина и стараніе.

« В. Везиръ пріе въ копакѣтъ на управ-тельтъ многобройнити жалби които му ся

ты, че настана радостен и великий день — праздниктъ на св. Кирила и Методія, тия двѣ велики и свѣтли звѣзди на Българското небе. Многоброенъ народъ... не! — всяка Българска душа побърза въ Божій храмъ да посрѣщне празника на тия святи и велики народни мажје. Най-послѣ осемна много-чаканный и многозначущий день. Божествена та служба ся изврши съ най-възможно великолѣпие въ черковѣтъ св. Богородицѣ. Тоя день ся служи въ една черква само съ намѣреніе, да могатъ да ся събератъ на едно мѣсто вси брати християне и да прославятъ единодушно тоя народенъ празникъ. Въсхитително бѣше на истина да глѣда чловѣкъ толкова свѣтъ, събранъ на едно мѣсто, който пѣленъ отъ религиознѣ радостъ, въздаваше благодаренія Богу, че го е сподобилъ до дочака тоя день.

нѣ трѣбува да ви кажемъ вече, че не е само паметта на свѣтлы мажје, която прави велико трѣжество на тоя день. Тука има и другъ причинъ, и погълмъ. Тоя празникъ бѣше и празникъ на избавленіето ни отъ фанариотското тиранство, отъ грѣцкото духовно господарство надъ насъ. Нашии съотечественици въ всяко отношение сполучихъ въ избраніето на деня, въ който да отвърлятъ отъ врата си тѣжкий яремъ на фанариоты, и да поздравятъ възобновляемата народна іерархія, на която цградските Българи положили на великденъ основный камень. — И така въ рождѣтъ службѣ тоя день намѣсто досегашный ни нарѣчѣ—пастыр Пловдивскій Паисій ся спомяна Българскій священоначаликъ въ Цариградскѣтъ народнѣ черковѣ Г-нъ Пларіонъ а въ многолѣтсвѣтъ грѣмѣше името на възлюбленный ни царь Султанъ-Абдулъ-Меджидъ. Ето причинѣтъ на народнѣтъ радостъ, на народното въсхищеніе.

Слѣдъ отпустъ всичкий народъ, прѣвдвдихъ отъ свещенството, облѣчено въ свещени одѣжди, отиде въ училището св. Кирила и Методія, гдѣто стана водосвѣтъ, слѣдъ който ся изказа по едно прилично въ тоя случай слово отъ двамата главни учители. Обрядътъ ся сврши съ една цѣсьна на Н. И. Величество Султана, на когото портретътъ, накинченъ съ пролѣтни цвѣта, украшаваше училището.

Въ тоя обрядъ присѣгсвухъ мѣстныи начальники и гадіятъ, които много ся благодарихъ отъ уредностѣтъ, съ коюто ся трѣжествува тоя празникъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Голѣмо противорѣчіе владѣй въ депешити които ся крадосватъ връхъ походить на Гарибалди. Тоя послѣдній на съкадѣ побѣдителъ мина въ Палерма дѣто има да ся бори съ войската на Неаполскія царь. Една борба стана на 15 Маія. Ако вѣрваме депешити, едни думатъ че Гарибалди привелъ гродѣтъ, други че царскити войски командувани отъ генералъ Ланца, дръжатъ Палерма. По слѣдствие на тая борба единъ договоръ ся заключилъ и на 3/22 нападеніята трѣбали да начинѣтъ.

Една по послѣдняя депеша отъ Лондонъ, Юнія 11/30 Маія, извѣстѣва че Неаполцити, Палерма и Сицилія глѣдали Неаполскія царь като изгубенъ. Ходатайството което тоя послѣдній ѣ поискаръ отъ голѣмими сили му ся отказало и слѣдователно Италия останала сама да сврши своити работи. Това расположение на силити не е отъ днесъ; още слѣдъ заключеніето на мира въ Виллафранка тѣ обявиха че Италия е въ състояние да нареди сама работити си безъ смисаніето на другити сили.

Отъ тогава, съединеніето на среднитѣ държави съ Сардинія ся извршило и почти половината Италия съставя едно царство. Гарибалди подигна Сицилія, днесъ самоволнитѣ му войски ходятъ изъ Неаполското царство и ся нахвватъ че не слѣдъ много врѣмя, сичка Италия ще стане свободна и независима подъ скиптрѣтъ на Викторъ Емануила.

Говорихме за разглѣдваніето на трактатѣтъ направенъ между Франца и Сардинія за съединеніето на Савоа и Ниція. На 24 Маія засѣданіята ся отворили и г-нъ Ратаци изрѣклъ едно слово въ което излага сичкити причини по които неговата партія не одобрява трактатѣтъ. Г-нъ Ратаци не одобрява съединеніето на Савоа и на Ниція съ Франца зашото престѣпа началото на народността което е правило силна Сардинія до сега, зашото зема на Сардинія природнитѣ ѣ граници, зашото тоя съединеніе е несполучливо по причинѣ че Франца не можеше да го изиска съ сила. « Ако въ тоя слово дума една кореспонденція имаше повече рѣшителность и повече убѣжденіе, впечатленіето връхъ

духоветѣ бы было по голѣмо. »

Г. де Кавуръ отговорилъ на тоя слово. Той изложи на дълго политиката на Сардинія отъ 1848 до 1855, извадилъ на видѣло добринити на францускіятъ съюзъ и показалъ причинити които побудили француското правителство, слѣдъ съединеніето на Тоскана, Парма, Модена и на Романити съ Сардинія, да иска съединеніето на Савоа и на Ниція. Тия причини ся намирали почти сички въ противности мѣстна на разнитѣ политическѣ партіи които съществуватъ въ Франция и които, освѣнъ демократическата партія были неприятели на Италия, и въ чувствата на Францускіятъ народъ който навѣрно сякаше че Савоа и Ниція надлежатъ на Франция. Тая послѣдняя причина е която принуди Сардинското правителство да даде онова което му ся искаше. Като удоволстворѣна въ това, общенародното мнѣніе на Франца, министерството стѣсни свръскити на францускіятъ съюзъ който е нуженъ на Сардинія за да постигне цѣльта която желай.

Това слово причинило голѣмо чествованіе въ събраіето, нѣ като министрѣтъ отговорилъ много посредственно на мнозина отъ противниците относительно за даденото порѣчителство отъ Франція на Сардинія за цѣлостта на днешната ѣ земя, Г. Ратаци слѣдъ два дни съставилъ единъ изяснителенъ въпросъ връхъ тоя подлогъ, и г. де Кавуръ обявилъ че не само нѣма порѣчителство нѣ още че не го и искалъ, и ако бѣха му го предложили той бы го отказалъ зашото обещаніята на Франція ся истинно порѣчителство. Слѣдъ това обявеніе теглили жребити и ето слѣдствие: присѣгсвували 285 гласове, — За: 229—противъ 33; — не теглили 23—сичко 285. Тѣй партіята на Г. де Кавуръ има 200 гласове повече.

Тоя слѣдствие ще ся представи на сенатѣтъ послѣ на законодатно тѣло което като го одобри, трактатѣтъ ще ся тури въ дѣйствиѣ.

Новинити отъ Лондонъ 1 Юнія извѣстѣватъ че генералъ Целъ искалъ военниятъ бюджетъ да ся нареди тѣй що то да е несполучливо умножаваніе то на редовната войска, и тая послѣдняя да ся задържи сѣкога въ едно положеніе което нуждити изискуватъ. Генералѣтъ искалъ още правителството да даде вниманіето си за сношеніето на комитетѣтъ на народното защищеніе. Споредъ него военниятъ бюджетъ за тая година е недоволенъ.

Віенска та Газета обнародва наименованіето на нѣколко врѣмenni и

извънредни членове въ свѣтъ на имперіята, за да намѣстятъ оныя които не можяха да приематъ службата си:

« Нѣколкомина отъ врѣменнитъ извънредни членове на свѣтъ на имперіята, наименовани чрезъ императорското писмо отъ 27 Априлія като неможатъ, споредъ както обявиха да приематъ това наименование, Н. В. Императорътъ, съ силата на писмото отъ 5 Марта тая година, § 1, и на императорската заповѣдъ отъ сѣщиятъ день наименова врѣменни свѣтници на имперіята слѣдующити: слѣдватъ шестъ лица отъ които двама епископи.

Споредъ новинити отъ Виенна 1 Юнія, командуваніето на Австрійската войска въ Италия остава на Верона.

Отъ нѣколко врѣмя депеша отъ Парижъ за Неаполъ и за Римъ ся прашатъ безъ пристануваніе. Въ последнитъ дни на Маія сѣ испратили двѣ отъ легаліята на двѣти Сициліи една за Римъ, друга за Неаполъ. на 31 Маія една депеша пристигнала въ Парижъ за Маркиза Антонини. Князь Еромъ баца на императора Наполеона е много тежко боденъ на Вилгени.

китайскія въпросъ зема непріятенъ образъ. Императорътъ отласвалъ утѣхатумъ на французското и английското правителства, и рѣшително единъ бой ще послѣдува съ кина. Каквото и да бѣде слѣдствието, боятъ е една отъ оныя страшни нужности подъ които народити както и хората треба да ся подчинятъ. Лондонскія вѣстникъ Глобъ говори съ слѣдующиятъ начинъ за тоя бой:

• Боятъ ще ни стани за много количества отъ които имаме голѣма нужда, и ще изгубимъ много хора отъ болестята; ако и да е нужно за животътъ имъ да ся пазя, ний имаме право да ся надѣваме на тѣхъ противъ най искусити и най страшити ни непріатели. Обаче рапортити които ни ся испратиха днесъ сѣ твърдѣ добри относительно за състояніето на походътъ. Хонгъ Конгъ е подобръ градъ отъ колкото го сякатъ въ Европа. владѣніето на севѣрнитъ вѣтрове забавило много стигваніето на войскити, нъ тѣ были близо при Хонгъ Конгъ когато почтата тръгнала на 14 Априлія.

• научаваме ся отъ особати писма че ся готвели да запиятъ Хузанъ на 4 Юнія.

види ся че Китайцити сѣ лошо приготвили защото сичката храна която сѣ пратила за Пекинъ сѣ продала на Шангай и заповѣдта отъ столицата была, да избѣгнатъ сичко на злато и да пратятъ суммата по сухо. Духътъ на наити войски е изряденъ, тѣ имагъ голѣмо вѣрѣніе въ искусството и дѣятелността на началницити си, Хонъ, Грантъ, Михаилъ и Папѣ които сѣ обградени отъ агютанти избрани между най отличити млади офицери.

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Приемаме подробности отъ Пловдивъ 24 Маія, за панаирътъ който сѣкой година става въ коприщица на петдесатница. Между продавачити и купувачити имало и гръци, нъ тѣ сѣ приели много злѣ. Единъ по единъ ги испитвали и който былъ българинъ дали му дозволеніе да продава както и другъ пжтъ; а на гръцити казали да си сбиратъ чуковети въ ханътъ. Нъ тука ся представило друго зрѣлище. Често сѣ е думало че личиятъ интересъ ся по уважава отъ сѣко друго нѣщо, дору и отъ народността. Гръцити турили въ дѣйствието това начало. Тѣ начали да ся казватъ че не сѣ гръци, нъ Българи и ся молили да ги пуснатъ да продаватъ. Много молби изрѣкли въ това врѣмя; и най послѣ, нашити Българе ги умизили и ги приели въ панаирътъ като имъ зели по 500 гр.

— Научваме ся отъ вѣроятенъ источникъ че въ Българското училище и църква ставали работи, стѣлазничелни за ученицити. Църковната скеля, зрѣлището на морето заемали хубостити си за да помагатъ на нѣкакви си събрания, на които книжката « Цариградскія любовникъ » описва подробно обстоятелствата имъ. Любовта, тая басия на старити врѣмена, играяла сладки и весели роли въ тая частъ на златніятъ рогъ.

Сѣкой разумѣва че лицата на тая любовни представенія сѣ отъ двата пола, и бога ми, тѣ извършаватъ точни

дѣйсвіята. Тая работи сѣ интересни и най новече когато ся мѣлви че комисіята! ще има да ся занимай и за такива деликати и чувствителни подлози! Тая служба е достойна за нея и ся надѣваме че ще я заведе на добръ край.

Додѣ тая комисія ся състави, и кой знай дали и кога ще ся състави, нека нашити любовници, достойни сынове на Діана ся ползватъ отъ благоврѣміето, отъ свѣтлихъ пролетни дни, отъ хладнитъ вечери и седѣнки. На страна внимателнитъ занимания колено до колено, очи съ очи, утѣшеніята сѣ по прінмателни, по весели, по чувствителни! Горко на оногова който мысли противното!

Земното божество предъ тѣбе небето отгорѣ, морето и земята отдолу. какво искашъ повече! Нѣколко думи изрѣчени отъ една растреперана уста не прилага ли хубость връхъ хубость на тия нѣми предмѣти!

— Пишатъ ни отъ Руссе 25. Маія « Н. В. В. Везиръ Мехмедъ кабръзлѣ паша пристигналъ както ся научамъ въ Шуманъ, и ся готвялъ да тръгнѣ за тука. Приготвенія ставатъ за посрѣщаніето и въспрѣманіето му. Споредъ вѣрнитъ извѣстія които имамъ отъ Силистра, тамошнитъ наши Българи станали жертва и тоя пжтъ на гагаузскити клевети и то коги, на празника на Кирила и Методія, за които треба да имате подробности до сега. На тия наши братя не остава други цѣръ освѣти. по пристигваніето на Н. В. Великыятъ Везиръ да ся представятъ и да си изложатъ болкити, на което цѣрътъ е готовъ, защото, както знаеме Н. В. пжтува за да унищожи злоупотребленіята и насиліята. »

— Пишатъ ни отъ Казанджъ, 24 Маія: « Григоръ Габровскія изедникъ мина отъ тука. Предъ великденъ когато заминуваше за Софія, сѣ кривити си крака ся поперилъ въ града ни; ходи и повизити тукъ тамъ. Уг. Груоглуви бѣше отворилъ гръдката богословія, кѣлеше габровскія въ дописникъ. Сега никому ся не сбади: на ханътъ кжшо, сутринъ рано, нѣма врѣме да ся посучи кривокракиятъ. Отишялъ, думатъ за 40/черкови, и тамъ има габровци. — Усѣти ся и сѣдръ. »

подавахъ отъ сѣкадѣ и заповѣда да ся разгѣдаты по тѣмъ: смѣсени мезлиши, съставени отъ нѣколцина които сж съ него и отъ членовети на мѣстнѣтъ мезлишъ разгѣдаха по важни работи, и по малѣти ся врѣчиха на мѣстнѣтъ мезлишъ.

• Въ това врѣмя, точни и формални заповѣди сж бързо съобщиха чрезъ телеграфъ тѣ до сичкити началства на ближни кази, за да зематъ най строги мѣрки за изловяваніето на хайдуцита които отъ нѣколко врѣмя опустошаватъ мѣстата. Великіятъ везиръ даде въ сжщото врѣмя заповѣди да ся извършатъ нѣкакви удобренія нужни въ Варна.

• Сичкити прошенія разгѣдаши, забѣлежени отъ самиятъ В. Везиръ ся прекараха на кѣсо въ единъ тефтеръ направенъ особито за това. Нѣколко отъ подложити които искатъ повече врѣмя за да ся рѣшатъ ся въврѣха на грижити на мѣстнѣтъ мезлишъ, който прѣе формална заповѣдъ да извѣсти въ Цариградъ В. Везиръ за рѣшеніята нѣмъ.

• Мюджурити и други чиновници които не изпълнили длѣжностити си тѣсъ частъ ся свалиха. Тия дѣятелни мѣрки не закѣснѣха да произведатъ добри слѣдствія въ сичкити классове на жителити които благославятъ великодушнити намѣренія на августиятъ си самодържецъ.

Н. В. Мехмедъ Кѣбрѣзѣлѣ наша тргна отъ Варна на 23-4 Юнія за Шумянтъ. На сѣкадѣ дѣто минува жителити ся навалеха за да му дадѣтъ прошеніята си и сѣкой свободно го приближаваше. На сѣкадѣ сжшната добрина, сжщото вниманіе за да чува исканіята на жителити и да имъ отдава правда. На сѣкадѣ сжщото благодареніе описано по сичкити лица въ мѣстѣството.

» Н. В. Има само една дѣлъ, тя е да ходи въ сѣкое мѣсто отъ дѣто минува при сѣдашицето на управленіето, и, безъ да внимава че е уморенъ, да свика началствата, членовети на мѣстнити събѣти, поповити чорбаджити и другити първограждани да пснѣта за състояніето на жителити, и да събира мезлишъ за свършваніето на представенити подложни и най послѣ на мѣркити кои то сж нужни за здравестѣта на пѣтицата. Щомъ му ся забѣлежи нѣкое злоупотребуеніе че сжществува, онзи който го е направилъ кѣкъвѣто и да е, наказвася съобразно съ законити на имперіята. Ако хайдуцита ся изловятъ по слѣдствіе на строгити мѣрки които ся зеха, безъ съмнѣніе тѣ ще пріематъ наказаніето което заслужаватъ. Нѣма милость за тия разбойници които холятъ днесъ между Варна и Руссе: Такова е желаніето

на сичкити жители и сж увѣрени че Н. В. ще отдаде една страшна и бляскава правда.

• Въ Шумянтъ дѣто Мехмедъ Кѣбрѣзѣлѣ пания ся нампра отъ два дни, повече отъ педесять подложѣ ся свършиха. Сега като въ пиши, членовети на събѣтътъ и главни граждани ся събраха въ конакътъ за да видятъ кои сж найдобрити мѣрки за исчистованіето на хайдуцита по пѣтицата и за приправяніето на полиціята. Тия мѣрки изведнажъ ще сж турятъ въ дѣло. Увѣрватъ че В. везиръ ще стои нѣколко дни тука, за да даде врѣме на селата и градшата да му представятъ подобно прошеніята си и да му изложатъ исканіята си.

Годишното испитаніе на доленското училище въ Чирпанъ станало на 8 и 9 Маія. Народътъ изпълнилъ училището и тържество то сж начало и свършило съ прилични ти словеса изговорени отъ учителътъ Господина Я. Кочовъ и отъ нѣколко между първѣти ученици. Слѣдъ испѣваніето на царската пѣснь, народътъ ся распрѣсналъ, пѣленъ съ радость и признателность къмъ родолюбивити началници и епѣтропи кои то полагатъ немурни старанія за училищата, както и къмъ учителътъ който сѣкога ся трудн да изпълнява точно длѣжностѣта си и да уголѣмява успѣхити на ученици ти.

Предмѣтити на които ученицити распоредени на пѣтъ чина ся испитали, были: пространъ катихисъ, Бѣлг. грамѣтика, слав. грамѣтика, Бѣлг. исторія, землеописаніе, общо знаніе, повѣствованіе за литургіята, благопаравіе, священна исторія, кратка енциклопедія, крат. катихисъ, аритметика, краснописаніе и Турскіятъ и грѣцкіятъ языци. Ученицити добръ отговорили на сичкити тия предмѣти и найповече на Бѣлгарската исторія.

На 8 Маія, шестъ-мѣсячното испитаніе станало въ Ломъ въ училището на даскалъ Томовити ученици. Първиятъ классъ ся испитвалъ отъ священна исторія, Бѣлг. грамѣтика до глаголъ, общи знанія, числителница и краснописаніе; Вториятъ отъ пространъ катихисъ, Бѣлгар. грамѣтика до словосъчиненіе, географія, грѣц. языкъ, числителница и краснописаніе. Третиятъ отъ вѣтіятъ завѣтъ, Бѣлг. грамѣтика словосъчиненіе, географія, грѣц. и нѣмски языци, пространъ числителница и краснописаніе.

Ученицити сж отговорили прилично. Нѣ, народъ не ся показалъ въ това училищно тържество както е требало да ся покажи. Безъ присѣствіе то на нѣколко лица учителътъ бы останалъ самъ съ ученицити си.

Дописникътъ не ни съобщава причината на това истудяваніе между нашити съотечесвенници въ Ломъ.

Въ Ломъ отварятъ сега спомоществованіе за съгражданіето новата църква която иматъ намѣреніе да правятъ. Въ тая работа ся отличава отъ дѣятелностьта си Г. Г. Шинко кой то е сега градоначалникъ.

И въ Клеура станали испитаніята на 1, 2 и 3 Маія. Сичкото священство и голѣмо множество народъ присѣтствуваши на тоя празникъ който са продължилъ три дни наредъ. Засѣданіята сж отворили отъ едно слово казано отъ учителътъ Г. Х. Груевъ, на което предмѣтътъ былъ нуждата за образованіе която нашитъ народъ има. Ученицити раздѣлени на четери чинове сж отговорили свободно и добръ на доленити премѣти:

Първи знанія, св. исторія, пространъ катихисъ, Вѣведъ въ Всеоб. исторія, Всеоб. ист. средня и нова, землеописаніе, Аритметика, геометрія, Физика, Психологія Бѣлг. и Турск. языци и начала отъ Француски и грѣцки. Слѣдъ испитаніето единъ отъ ученицити, на възраст 12 годишенъ исцелъ една молитва на турскіятъ языкъ, която направила голѣмо впечатленіе, врѣхъ забитицѣтъ който присѣтствувалъ и който изразилъ благодареніето си предъ учителътъ и предъ оныя които присѣтствували. Царската пѣснь заключила засѣданіята.

Въ истото село пехвърлили на 11 Маія пмято на пловдивскіятъ фанариотинъ Пансіа и го намѣстили съ онова на Н. В. Султанътъ.

Сжщото приключеніе ся извършило въ сжшниятъ день и въ Копривщица. Въ литургія ся испѣло имято на Н. свѣщ. Иларіона Бѣлгарски и на отпустъ дългоденствениката пѣсния на Н. В. Султанътъ развеселила сичкити сѣрца. Въ това народно тържество кое то сж украсявало отъ образътъ на св. Кирила и Методія отъ портретътъ на Н. В. Султанътъ присѣтствували забитицѣтъ и кадіята кои то народътъ поканилъ. Тържеството сж свършило съ двѣ словеса казани отъ двамата учители.

Една спасителна мѣрка ся зела и произвела добрити си слѣдствія въ казанлъшката околность.

Това приключеніе туря въ безопасность и въ покоивіе не само нея каза, нѣ и сичкити търговци и пѣтици; защото ако то сж е преизвело днесъ въ Казанлъкъ утрѣ ще ся произведе и по другити чѣсти на Имперіята.

• Има една истина, която не ще доказваліе. дума дописката ни отъ Казанлъкъ,

24 Маия. Тя е че милостивиятъ ни баша Султантъ, е позналъ че най вѣрнитъ му подданици въ цѣлата му Имперія сж Българити. Той ни е пратилъ единъ управителъ, а какъвъ? цѣлъ послѣдователъ на августнитъ му повѣзения. Добръ, кроткъ, искренъ, разуменъ, ученъ, съ сички добрини обдаренъ, такъвъ е Н.П. Азисъ паша, управителъ на Пловдивската каза.

• Н Пр. пристигна тука отъ Железникъ на 12 Маия. Сичкити ни съграждани съ неискана радостъ го посрѣщнаха единъ чась далечъ отъ градътъ. Съгражданици ни додѣ ся наготвятъ да му си оплачатъ отъ безбройнитъ разбойници кои то опустошаваха казата ни, зеха да чюватъ, че тукъ тамъ кетяриша та имъ ся разориха, разбиха Виѣсто жылость, крайна благодарностъ ся принесе на Н. П. Азисъ паша. Въ Н. П. ни остави тая ношъ безъниккой да го усѣти п'си отиде •

Истинна това внезапно отхождание смало сичкити жители които сякаш че Н. П. бѣгалъ отъ дневнитъ горещия.

Нъ това не было тай. Още отъ сръщаниятъ дель, Н. П. приготвилъ заптигата и нѣколко стрѣлци които испратилъ предъ себе си. Сичкити лица на драмата която дописникътъ ни съобщава и която ще раскажымъ, сж събрали единъ чась далечъ отъ село окчюлари, отечеството на прочутити разбойници, Тащюгларъ.

Казанлъшкитъ мюдюринъ, Халилъ бей, човѣкъ дѣтеленъ, съ благородни качества, былъ предводителътъ на тая дружина. Окчюлари ся забило отъ безбройни гърмежи, които опустошили къщата на двама хайдучи. Смертнитъ куршумъ излѣзълъ изъ пушката на дѣтелнитъ мюдюръ и потъналъ въ тѣлото на планинскитъ крѣвникъ, но голѣмиятъ братъ. Нъ до 24 Маия, обявлъ въ кръвъ, той ся още борялъ съ послѣдната минута на окаяниятъ си животъ, исповѣдавалъ грѣхонети си, които текатъ съ испитата кръвъ на толко невинни търговци, барборялъ безъ разборъ.

Но малкитъ братъ на имя Абтия сж предель живъ и обкованъ съ вериги, завелъ ся при Н. П. и ся турилъ въ тъмница. Слѣдъ сичкити тия подробности дописникътъ ни прилага. • Слава на дѣтелността Азисъ пашова, благодарение на скоростта Халилъ бейова, очистиха ся двайсетъ годишнитъ разбойници, на които много търговци биваха жертва •.

Крайна е признателността ни къмъ тия достойни чиновници на Н. В. Султантъ. Дѣлото косто извършиха въ Казанлъшката ка-

за, ся оцѣнява отъ насъ и отъ сичкити ни Българи. Тѣ туриха между жителити голѣмо утѣшеніе, голѣма безопасностъ отъ които тѣ толко врѣмя бѣха лишени. Чесго рѣкоха че високити лица ся отличаватъ отъ добрити си дѣла. Това е твърдѣ истинно и ний ще приложимъ, че чрезъ тия дѣла тѣ придобиватъ любовта на помалкити и си въздигатъ въ сърцата имъ вѣчни памятници. Н. П. Азисъ паша и Халилъ бей сж тамъ за да потвърдятъ тия истинни.

Нъ ... има други високи лица, или подобръ ниски чудовища, които заслужватъ не памятници и любовь, нъ камани и горчивина, и които не различатъ въ нищо отъ хайдучити съ които по горѣ ся опознахме. Тѣ сж фанариотскити владци.

Григоровътъ таксирдаринъ, Хрисанта миналъ презъ Казанлъкъ и си носилъ ножицити и торбата които думатъ съ Сливненското или питанъ и съдружие. Ножицити сж погнѣнали и торб та сж съдрала. Фанариотинъ тѣ Хрисантъ истрилъ доста прагове въ Казанлъкъ, много подмазла правилъ около г. Груйоглау. Най послѣ г. Груйоглау му далъ да разумѣй че нѣма въ Казанлъкъ изгубени овци за фанариотити.

Миналата година търновскитъ Григоръ зе отъ Еки-заара 12 гроша за вѣнчило въѣсто 4, и направи условіе какъ до три години не ще зема отъ тоя градъ и отъ казата нищо. Нъ сега Григоръ сж пометналъ и пратилъ Архидяконътъ сп Хрисанта съ писма съ които излива връхъ тѣхъ сичкити си благословии, за да може да измами Енизаарчани да му дадѣтъ пари.

Градоначалникити сж събрали и отговорили на Хрисанта че • дѣто Григоръ смѣта не влиза въ тѣхна смѣтка и че нѣматъ длъжностъ нито една пара да му дадѣтъ нито пакъ, казали, ще дадѣтъ докѣто не ся испълни врѣмѣто на предплатенити години. Тѣй му рѣкли да носи много здравіе на стареца си заедно съ молитвити и благословити му. Нъ Хрисантъ не сж благодарилъ на единъ толко положителенъ отговоръ. Той ги викалъ предъ мѣстиятъ мезлишъ. Нъ благодарения на мѣдритъ мюдюринъ, който като разбралъ добръ работата казалъ че остава на произволіето на Енизаарчани, и че грѣба помежду ся да ся погодятъ.

За да принесѣтъ единъ цѣръ на окаянието състоянието на училището въ Руссе, тамошнити ни съотечественници опредѣлили едно епитропство. Това епитропство ся състави отъ осъмъ души отъ които четертѣ стари и четертѣ млади. Тѣ сж г.г. М. М. Мариновъ, А. П. Ангеловъ, И Ангеловъ, И Сто-

яновъ, С. Игнатовъ, П. С. Златовъ, Е. Г. Цонаковичъ и Т. Марковъ. На сжщиятъ чась когато тия лица сж избрали, дало имъ ся пълновластно писмо чрезъ което да ся стариятъ съ съкакъвъ начинъ да турятъ въ добръ редъ Руссенското училище. Нека ся надѣваме че тѣ съ постоянство и братско съгласіе, ще достигнатъ до желателната си цѣль и ще въведѣтъ училището въ най удовлетворително състоянието.

Дописникътъ ни • като Русчуклия ся чуди какъ неговити съграждани не ся събуждатъ и видятъ що ся върши по околнити мѣста отъ тѣхнитъ единородци та да ги подражатъ и тѣ; какъ търпятъ толко равнодушно оня омирисанъ фанариотинъ и мързелъвъ жепастыръ; какъ търпятъ вече да слушатъ въ църква между богослуженіето което ся извършова на български да ся смѣсятъ и грѣкити и да ся смѣщава цѣрвата! Ахъ пансгивна много срамотно да бѣдѣтъ до толкова равнодушни Руссенцити и да не подражаватъ примѣра на братията си! •

Ний сподѣлимъ това мѣнѣе и щастливи сме дѣто дописникътъ ни дойде на помощь и го изрази предъ ний да ся напомнимъ.

Нъ една по подирня дописка отъ Руссе 25 Маия, ся жадува че това настоятелство не сж заловило още на работа. Споредъ както казва дописникътъ ни, главна причина на тая забава была, че нѣкои повече то отъ еснафити станали и казували че, едно отъ опредѣленити лица М. П. треба да остане за сега на дѣря; защото негото лице было заслужило предъ двѣ години на училището. Това было истина. Нъ истината е че Руссенци стари нѣматъ рѣшительностъ и ето защо народнити имъ работи не напредватъ. Като надѣждити на дописникътъ ни паднали отъ страната на старити той ся надѣва на ревността и родолюбіето на младити, и найповече отредени ти за настоятелство които, сме увѣрени, ще ся покажатъ достойни за службата която имъ е възвѣрена.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КОПРИВЩИЦА 16 Маия 1860.

У насъ, както може да знаете, отъ нѣколко години насамъ ся празнува памята на нашити Апостоли и просвѣтители въ християнството, св. Кирила и Методія; нъ тѣжъ години тоя краздикъ по трѣжеството и великолѣпіето си надмина и самый Великденъ.

Спротивъ 11 Маия звѣнѣтъ отъ кампанийцити на двѣтъ черковы извѣсти на жителіе-

— Търговията у града ни, дума дописката ни от Ломъ, тжсъ година добръ пспадна. Кокорозът ся продаде у насъ отъ 75 до 84 гр. о/о тѣхъ ови съ 5-ни 7½. Съ тая цѣна на кокороза и нашити селяни ся доста ползуваха, защото можеха, като продава скъпичко стоката си, да исплатватъ царскіятъ дачъкъ.

— Писаніе ни отъ Пловдивъ, 28 Маія. «Н. Прев. честитіятъ ни Мутесарифъ, Азисъ паша ся завърна завчера отъ обиколката си по санджака. — Двамата офицери отъ драгонскити полкове, испратени отъ Ц. Прев. Саджкъ паша, отъ дестина дена на самъ пишатъ въ града ни самоволни войници; Каго такива вече ся записаха до сега 40—50 души млади Българи».

— Прегледахме на двѣ на три осмѣтъ брой на Българскити книжници. Въ разни си нѣща г. Бурмовъ подканя «Българскіятъ народъ да потегли на давя французскити кадугери, които като дѣйствуватъ, дума той, подъ името Цапковъ, излѣзоха толкова веки далечъ отъ предѣлѣни на приличіето и нападѣна, продължава Бурмовъ, съ най оскърбителенъ и низакъ начинъ връхъ вѣрата на единъ народъ, който съ нищо не ги е отпреди закачилъ».

Ако бѣше рѣкъ Б ъ л г а р і я може нѣкой да го повѣрва. Французскити кадугери не сж за нищо въ тая работа. Ний не нападаме връхъ вѣрата; нѣ връхъ суетвѣріята и злоупотребленіята на тая вѣра, и ако не бѣше Б ъ л г а р і я да я по исчисти г. Бурмовъ щеше днесъ още да дѣлбай гаванки у Габрово. Колкото че оскърбяваме личности, г. Бурмовъ нѣка ся угледа самъ у огледалото, дѣто го нѣма.

Въ сѣки случай, нѣ ще кажимъ на г. Бурмова че той е още у нѣшь, и не може да разумѣ какъ ся тегли на даля.

— Г. Бурмовъ ся оплакува още че правденіето на нашиятъ печатъ было лошо, сирче сме го искарували не ученъ, че сме го подигравали съ богословіята му, че сме го критикували, че сме го корели и пр. и пр. Такава не е ролата на почтенити, на учепити човѣци; тѣ не сж оплакуватъ, нѣ отговарятъ ако можатъ на критикити, укорити и пр. г. Бурмовъ нека да мисли за ученъ; и отъ сега начнува да ся оплакува. Срамота.

Когато бѣхме малки и играяхме съ дечарлугата, и понѣкогашъ ся боряхме, като видяхме нѣкого по якъ отъ насъ ний ся отстранивахне и думяхме: ако да не удрише съ юмруци и ако да не бѣше по некусенъ отъ менъ, какъ щяхъ да го търкалямъ изъ калъта — Па и ты удрай: пълзо, ни огго-

варяха другарити ни. — чи не можъ, тойе по якъ отъ мене. — Тѣй кажи, па си малчи. Едно такова признаніе отъ страна на г. Бурмова ще е мислимъ, по честно.

— Нашата почтенна компания, за да залуви повече мушурѣи до толкова свали цѣната на стокити си, щото въ малко врѣмя нѣкон отъ тѣхъ съвѣтъмъ ся исчернаха, прѣди да са научатъ тукашнитѣ ищахли. А пакъ ний като нещемъ да имъ развалимъ хатѣртъ, и отъ друга страна, като искаме да похарчимъ още нѣщо си отъ останалити стоки спѣшимъ какъ да васъ, като нашъ комисіонниъ да съобщимъ тоя недостатокъ въ стоки, тѣ тука ще правятъ добри пари и за кои ни правятъ толко главоболіе да ний запитватъ: купихте ли? дойдохъ ли? Каго познаваме ревността и прилѣжността, съ кои испънявате и извършвате исканіята на пріятелити ви, не можемъ да ся съмнѣваме, че ще оставите да ся посрамимъ предъ мюшерити си, като не имъ дадемъ нуждити стоки, отъ толкова прочутата ни мааза. — И така желанити стоки сж: 11 кантаря човѣщина; 5 1/2 вѣжливостъ и 25 галона пиво за скромностъ, на които като прибавимъ и отъ готовити: канджи за високи носове; бастуни за въ рѣка, а за маджунъ, въ гугийки, за трезвостъ и прахъ за постѣтъ, отъ който като смъркнемъ, отварятъ ни са очити и свободно познаваме по достойнити и родолюбивити отъ насъ; ще ги раздѣлимъ на младити абаджии въ аба пазарѣ. — Вчера пріехме писмо отъ Котелъ, отъ дѣто ни искатъ 4 човала владыкопѣдіе; 6 кантаря народностъ и два юка отъ Американското сгласіе; нѣ ний не ще глѣдаме на исканіето ний: тѣ работятъ съ Ц-градъ и можтъ да си геипрдисатъ по тазе, защото нашити отъ тоя родъ, кое сж пехарчихъ, кое извѣтряхъ и нѣматъ прѣдшиштъ си силъ.

Ний сме щастливи да разгласимъ при тоя, пристиганіето на една добра и полезна стока. Тая стока ще избави хората отъ много харчове а особито майкити ще ся освободятъ отъ една голѣма грижа, тя е да чрвисватъ дѣщерити си за да ги представятъ хубави каквито не сж.

Сѣки устѣща ползата на тая стока, и тука за два дни похарчи ся значително число отъ нея. Тя е сега нова, измислена е въ Бѣтокъ отъ единъ химикъ и има такова чудно свойство, щото като ѣж яде жената — заното е като клей — ражда природно хубавъ дѣщеръ; нея, за умѣрената ѣ цѣна, може сѣки да ѣж употреби. — Видѣ щемъ слѣдъ нѣколко мѣсца дѣйствието ѣ.

Единъ за сичкити членове на Иди-Питай и Съдружіе.

Карнабатъ 20 Маія 1860

— Г-да Иди-Питайи съдружіе!
гъ Сливенъ.

Въ нашъ градъ Хиѣндарскіятъ духовникъ Ангѣліосъ зема честъ да ви яви че отвара новъ като вашитѣ книжъ подъ названіе СЪБУДИ СЯ и др. Търговията ще ся запиша въ фанаріотство първо качество, въ приверженичество къмъ Ахіоліскіятъ изгорникъ второ качество, исповедала ся наипратъ за момити трето качество, малакови за сестри четвърто качество, ро..... колко некашъ качество, блудилища въ метохтъ му качества—качества—качества сюрюсюнленъ качества.

Съ второ ще изложя подробно качеството на качествата, и цѣнити на качествата.

Забележете молимъ, подписити на съдружеството, и само намъ давайте честъ въ джироваваніето на политити;

Земамы честъ да смъ и пр.

Анатоліосъ ще подписва Събуди ся и др.
Софроніосъ..... Събуди ся и др.
Атиколусъ..... Събуди ся и др.
Арифолусъ..... Събуди ся и др.

— Увѣрватъ ни че една телеграфическа депеша дошла отъ Тулча въ Ц-градъ, и извѣства че русчукіятъ паша викалъ Тулченскити чорбаджии. Преди да дойде това извѣстіе отъ П. Прев. тулчискіятъ фанаріотниъ ся намиралъ въ Русчукъ. За това нашити съотечественници ся страхуватъ да не бѣде излѣзъ нѣкакви кѣвети връхъ тѣхъ. Ний ще ги свѣтваме да идатъ въ Русчукъ по заповѣдта на управителствениятъ чиновникъ, който ся надѣваме да разумѣе, че тулченскити Българи не направилъ друго освѣтъ онова, което имъ по зволява хати хумаюнътъ.

— Последниятъ събота Ц. Вѣстникъ не ся издаде. Причината е че събратътъ Г. Ексархосъ е още слабъ и перото ся исплъска отъ ръцѣти му!

— По голѣми чиновници ще идѣтъ въ провинціити на Имперіята за да разглѣдатъ днешното състояніе на разни мѣста на войската и да въведѣтъ одобреніята които положеніето ний може да изиска.

— Въ провинціята Санда станали нови смущенія между Друзити и Маронитити; на които старити раздори не можиха да ся угасятъ отъ мадрото смисаніе на мюзюлманскити началства. Високата порта зе мѣрки за да даде край на тѣя борби. Тѣй една особита комисія, пълновластна и съ силни средства отива въ мѣстото на сѣната.

— Маналата недѣля у Цариградъ стана единъ голѣмъ огнѣ, които изгори около 1300 къщи и дюкени.

— Новія регламентъ на Арменската патриаршія ся обнародва.

— У попѣдѣльникъ В. Везиръ излѣзълъ отъ Шюменъ и трѣгналъ за Русс. Казуватъ че скоро ще ся върне у Цариградъ.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Юніа 3

Лир. Тур. Гр. ... 106

Лир. Англ. ... 117

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

*Дѣловете на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (1)*

—Това е за което и азъ щея да ви питамъ, рече Армандъ.

—Безъ съмнѣніе, извика г-жа Новарчинъ, защо?

—Е! господине, е! господжя, отговори младиятъ момъкъ, намирамъ ся тука, защото ми доведоха. Увѣрявате мя че съмъ у госпожята, искамъ да го вѣрвамъ; нъ азъ сакахъ че съмъ другади.

—Наистина! и дѣ сякаше? рече князьтъ пакъ иронически.

—У чиновникътъ който заръчялъ, да мя заирятъ.

Тоя отговоръ толко простъ и ный го знаимъ толко искрентъ, накара князьтъ лошо да сж засмѣй.

—Що е пакъ и това? Избѣбра той.

—Това е истината рече Армандъ. Азъ ся връщахъ отъ едно бало, отивахъ си у дома мирничко, хората мя уловиахъ съ името на законътъ, хвърлиха мя въ едни кола и мя доведоахъ тука, въ стаята на dospoжята.

—Съ името на законътъ послѣдва князьтъ.

—Казахъ го.

Сѣкой разумѣва че въ тая сѣбна, г-жа Новарчинъ отваряше очи и уши.

—Е добръ, господине, нека разскажамъ: уловили и довели ви тука?

—Да.

—Кой? Хора: дѣ ги тия хора?

—Да.

—Кой това? Хора: дѣ сж тия хора?

—Тамъ при стаята ви.

—Азъ минахъ отъ тамо и не видѣхъ никого.

—Нъ азъ не съмъ дошелъ тука самичакъ.

—Защо не?

—Средството? рече Армандъ.

—Средството? Вий го имахте, г-не, и ето го че пада отъ джебътъ на палтото ви, вижте.

Наистина, Армандъ бѣше съблѣкалъ палтото си когато влѣзе въ стаята. Той държеше тая дреха пригнната на дѣв на ръката си, и едно пѣщо бѣше излѣзло изъ джебътъ му, както казуваше Г. Новарчинъ.

—Елиаъ ключъ! избарбора младиятъ момъкъ.

—Да, господине, ключътъ на малкиятъ пармаклѣкъ.

—Какъвъ малакъ пармаклѣкъ? рече Армандъ беспокоенъ и захласнахъ.

—Хайде, хайде, прекъсна князьтъ, доста г-жа, вий я познавате добръ тая тайна врата, на която сякахъ че само азъ имахъ особитъ ключъ. Колкото за васъ господине, и вий я познавате, защото сте влѣзълъ отъ тамъ. Мисля че слѣдъ едно толко пълно изясненіе ный не ще играимъ комедія нито едни нито другити. Врѣме е искрено да говоримъ. Азъ начувамъ.

Армандъ рѣшити стиснати, лицето отъ идъ начумерено рѣши да не рече нищо додѣ не разумѣй до край сичко това. Книгинята му бѣше хвърлила нѣколко ядовити, заплашителни поглѣди.

—Ако тия хора, помисли Армандъ не бѣха князове и съ милиони, бѣхъ рѣкълъ че ми залагатъ примка и че ще мя накаратъ да подписвамъ тескерета.

—Госпожя, нача г. Новарчинъ, само съ васъ имамъ работа. Ако негова милость е тука, той, безъ съмнѣніе е повиканъ. Нека го оставимъ, и ний двама да говоримъ.

При тоя грубъ и ясенъ апострофъ който даваше другъ образъ на полсженіето, княгинята извика, и черничи очи хвърлиха една страшна свѣтканица. Нъ мжжътъ, безъ да внимава на това накара я да млкни.

—Да, рече той, господинъ защити госпожята, и госпожята ще защитава своеволно господина. Нъ нека тая

първо ся защищава или подобръ, не. Влѣзохъ въ подробности, въ смѣшнии питанія, нека подземимъ въпросътъ. Какво мислите да кажете за да ся оправдайте.

—За да ся оправдая! извика съ гнѣвъ княгинята.

—Не трѣба вѣкъ. Вий не викахте преди малко съ господина.

—Охъ! поразя! извика Калиста като си крѣеше лицето.

—Скритото ви лице не е отговоръ.

—Не ще отговоря никакъ, рече бързо младата жена, като ся глѣдаше лице съ лице съ мжжътъ си.

—Не ще направите добръ, госпожя. Отъ петъстотинъ часа далечъ идъ за да ви намѣря въ грѣшка, и ви намирамъ въ грѣшка... Не мя прекъснувайте, като не рачите да отговорите. Идъ като знамъ че забравяте сичкити си длѣжности, като знамъ че сте за съблазнь на сичкити хора предъ които трѣба името ми да ся почита. Достигувамъ пълно извѣстенъ за вашити постѣпки и за постѣпкити на любовникътъ ви.

—На... избѣбра княгинята, одавена отъ една великодушна кръвъ която начървени благородното ѣ лице.

—Недѣйте ся червени отъ думата... Думата не е грѣшка! да, знамъ сичко каквото правите... Знамъ мисль по мисль сичко което мислите, и вий видите да ли не тѣкувамъ право, като ви намирамъ тука въ визита.

—Въ визита! извика Армандъ вѣнъ отъ себе си; смущеніето и мжченіето на княгинята бѣха обърнали сърдцето му.

—Рече ся че ный не си говоримъ вече, прекъсна князьтъ като го поглѣдна презъ рамо.

Армандъ поблѣдня и истрѣпна.

—И азъ заповѣдвамъ на г-на да не мя защищава, рече Калиста съ растреперани устни. Не го познавамъ, никога не съмъ го видѣла, не му съмъ говорила никога.

(слѣдува)